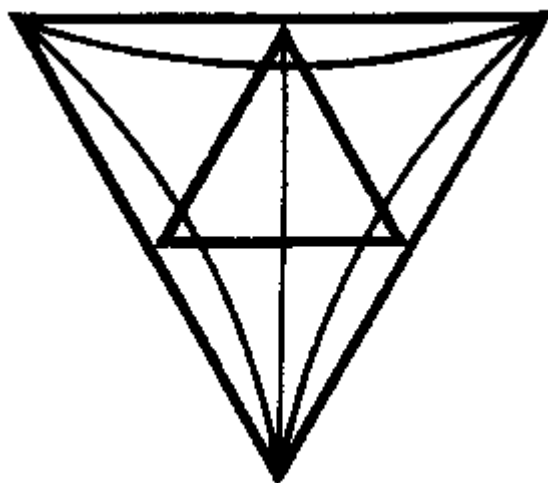

PARACELSUS
AZOTH

O STROMU
NEBOLI LINII ŽIVOTA

od

Theoprasta Bombasta von Hohenheim

Ahabah

Obsah

<i>První kapitola</i>	4
<i>Druhá kapitola</i>	6
<i>O stromu (lignum) a linii života skrze Δ Ternarium</i>	11
<i>Nauka o praktickém použití linie života</i>	18
<i>Manna, andělský chléb</i>	25
<i>Kapitola o lidském chlebu, kterým bylo utvořeno tělo člověka v ráji</i>	30

SIT – příroda tvořící a udržující

Říkám Hospodinu:
„Útočiště moje, má tvrz pevná
je můj Bůh, v nějž doufám.“

Žalm 91, 2

„Také musíme mít na paměti, že těm, kteří proti pravdě jsou, místa se dostává, ti pak, kteří jsou věrni pravdě, vyháněni bývají.“

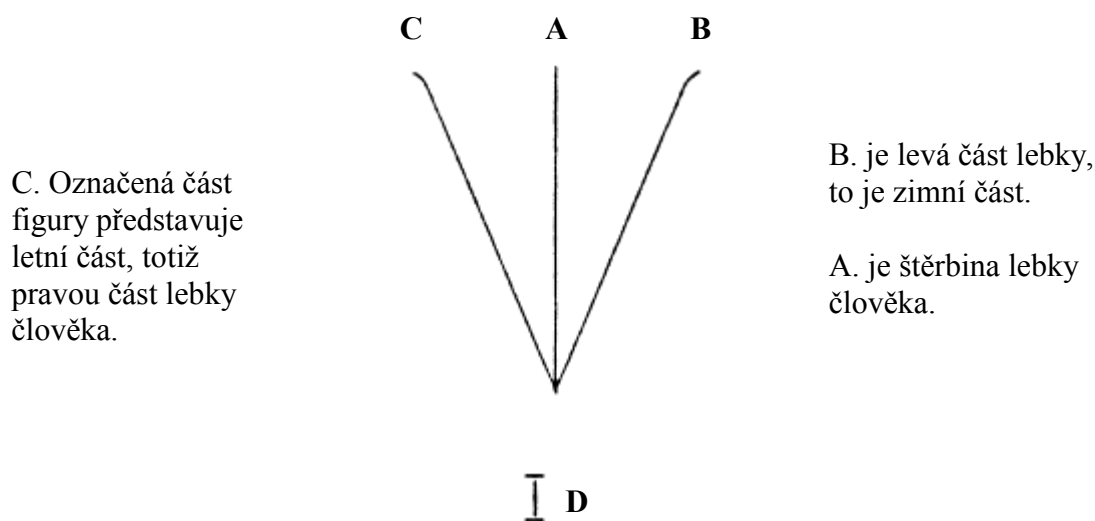
Paracelsus

První kapitola

Když chce někdo znát tajemství mnohých skrytých věcí, potom ať je nehledá nikde jinde, než u Pána Boha, který je jediným stvořitelem a znalcem veškerého tajemství. Nikdo totiž nemůže toužícímu a hledajícímu lépe vyjevit a naučit všechna tajemství, než ten, který je počátkem a původcem veškerého tajemství a umění nebeských i pozemských věcí.

Nejprve je zapotřebí pojmenovat knihu, v níž jsou písmena tajemství vepsána viditelně, znatelně, hmatatelně a tak výrazně, že všechno, co chceme vědět najdeme v této, a sice právě v této knize napsáno božím prstem tak, jak to v žádné jiné knize nalézt nemůžeme. Všechny ostatní knihy jsou oproti této knize - je-li správně čtena - napsány mrtvými písmeny. To vše se nemá hledat a snažit pochopit v žádné jiné knize, než v člověku samotném. On je tou knihou, ve které stojí sepsána veškerá tajemství, ale jejím vydavatelem je Bůh.

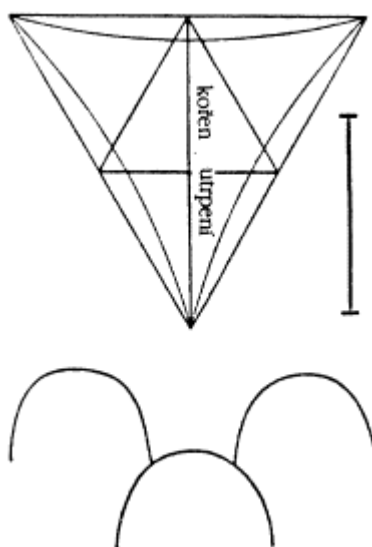
D. Tímto znamením je člověk označen boží rukou. Proto nám má být toto znamení počátkem, který nás učí veškerému tajemství přírody, jenž stvořil Bůh. Tímto se také pozná mistr, to jest Bůh, který stvořil veškeré dobro. Neboť na ovoci je dobře vidět, jaký strom utvořil plod. Stejně tak dobře podle práce poznáme mistra; kožešníka poznáme podle kožešiny, ševce podle bot, krejčího podle kabátu, kováře podle železa, zlatníka podle zlata a stříbra atd.

Pravé ucho

Strom života

Levé ucho

Hudba, totiž tón a zvuk, k tomu patří také, neboť jimi obdržíme míru.

D. je bod, který se má nazývat nůž nebo míra.

Žádný oheň nemůže hořet, nemá-li vzduch, proto o elementu ohně musíme říci, že není ničím jiným, nežli tělem duše neboli domem, ve kterém přebývá duše člověka. Oheň je tedy pravým člověkem, o němž je řeč v celé naší filosofii. Když jsem pravil, že žádný oheň nemůže hořet bez vzduchu, tak chci, abyste to pochopili v tom smyslu, že tímto hořením je vždy rozuměn život. Když například řeknu, že něco nemůže hořet, znamená to tolik, jako když řeknu, že to nemůže žít.

Proto je nyní horní čára, označená písmenem D, linií života, otvorem pro vzduch („vzdušné dveře“) a otvorem na dýchání („dýchací díra“), tedy životním dechem, přitahujícím vzduch a žijícím ve vzduchu, jako ryba ve vodě.

Každý dobře ví, že mrtvou věc, která v sobě nemá žádný život, nelze zapíchnout ani zabít, poněvadž je již předem mrtvá. Jestliže tomu tak je, chci, aby se moje výklady chápaly v tom smyslu, že život neboli oheň, to je tělo duše utvořené z jediného trojnásobného ohně, totiž z ohně síry, z ohně soli a taktéž z ohně rtuti, musí mít i trojnásobné tělo z Yliastru*.

Yliastrum je první materie, ze které se tvoří Sulfur ♀, Sal ♀ a Mercurius ♀. Takto pochopíme, jak se slovo „budiž“ stalo hmatatelným a materiálním tělem, ve kterém jsou všechna zasunutá a skrytá ustanovení podrobena stvoření, a vycházejí z Yliastru skrze Cagastrum Necrolice, Necromantice a Necrocomice.

Je však nutné si zapamatovat, že jinak Cagastrum také nazýváme Sal nitri. Když říkáme Cagastrum nebo Sal nitri, znamená to tolik, jako kdybychom řekli: „Iliastrické je pravé stříbro, kagastrické je jen stříbro kočičí. Nebo, iliastrický je pravý prorok a kagastrický je prorok falešný, dalo by se také říci, monstrum pravého proroka.“ Tak je tedy tělo, neboli Limbus prvního Adama z Iliastru po hříchu slova „budiž“ kagastrické. Proto se má život člověka chápat dvojím způsobem, jako život zvířecí, to jest kagastrický a jako život božský, který je iliastrický. Z těchto důvodů následuje filosofické prozkoumání linie života.

* Též: Il[i]iaster, Eliaster. Paracelsův termín vyjadřující „skrytou vlastnost přírody“, která působí růst a rozmnožování, a je proto nazývána též „vegetativní činitel“. (Pozn. Ahabah z: M. Nakonečný: *Lexikon Magie*, Praha 2001)

Druhá kapitola

Srdce člověka je domovem duše člověka zvířecího, to znamená, že v životě neboli v těle, které je zvířecí, přebývá pravá duše, kterou Bůh zasadil Adamovi. Tomu rozumějme tak, jako kdyby země velkého světa byla srdcem, vodou a životem zvířecích lidí; zatímco vzduch by byl pravou duší, která podobna větru se vznáší nad vodou. Je nutno si zapamatovat, že vzduch se vznáší nad vodou jako jednotné a přece neuchopitelné těleso. Život s duchem zvířecího člověka se také vznáší na vodě, totiž na pouzdře srdce, a tak je pouzdro srdce obklopeno ještě jedním jsoucнем neboli existencí. Tomu je nutno porozumět stejně, jako když nad člověkem, který kráčí vodou, létají ve vzduchu i za ním ptáci a pod ním i před ním plavou ve vodě ryby. Člověk je obklopen rozličnými tvory a živoucími věcmi. Stejně tak, jestliže byly správně pochopeny mé dosavadní filosofické výklady, lze poznat, že zvířecí život a zvířecí duch je utvořen podobně v člověku, je však malý a menší, poněvadž srdce člověka se vznáší nad vodou srdečního pouzdra a u něj i vedle něj přebývají jiná životní jsoucná, neboli existence, svalstvo údů, rukou a nohou, svalstvo zad i břicha, a to vše je ještě obklopeno masem a krví. Ale duch, neboli duše a král zvířecího člověka, není ošacen masem a krví, nýbrž se vznáší a volně putuje na vodě pouzdra. Tento duch není duší ani živým dechem Boha, nýbrž je duší elementární a životem zvířecího člověka přebývajícím ve vodě a nad vodou, která obklopuje srdce. Duch je vedle srdce, mezi tenkými kůžičkami pouzdra a srdce, tedy na vodě. Pravou duší člověka, dech boží, nelze zabít ohněm, vodou, zemí ani vzduchem, nemůže utrpět žádnou smrt [smrt jí může přinést pouze představitivost (imaginatio) člověka], tato přebývá dnem a nocí v centru srdce a její úloha je tak veliká, že filosof o ní nemůže přirozeně, ale jen teologicky, filosofovat.

Nyní své pero věnuji zvířecí a ne pravé duši. Když filosofujeme o pravé duši - duši nebeského života - nazýváme to Necrocomicum. Když ale filosofujeme o duši a duchu pravého zvířecího člověka, tak tím míníme ducha a duši, přebývající ve vodě pouzdra; je to malé, ne větší než malíček lidské ruky. Tuto duši a ducha nazýváme Necrocomicum. Existuje trojí životní jsoucnо, které každé zvlášť můžeme nazývat duchem. To znamená, že existuje duch nebes a duch mikrokosmických nebes, to jest duch zvířecího člověka, dále svaly člověka, které mají mnohonásobný a rozmanitý život. Tento různorodý život nazýváme Necrocomicum, a to proto, poněvadž pod každým samotným názvem se dá pochopit jsoucnо, o čemž právě filosofujeme.

Nelze pochybovat o tom, že každý bude chtít, abych svá filosofická tvrzení o obou duších, nekrokomické i nekrokomické, prokázal a potvrdil Písmem svatým. Dobře vím, že přednesené se nebude líbit nerozumnému, obzvláště pak nevědoucímu. Ačkoliv se to tak dobře nerýmuje, nebude se to asi líbit ani rozumnému filosofu, majícího nadání od Boha, aby se uspokojil tím, prokáží-li se tyto věci historickými knihami Písma svatého. A to je příčina psaní mého a stejně tak i psaní všech filosofů. Mojžíš popisuje stvoření světa a člověka. Dobrý a od Boha učený Mojžíš sám osobně při stvoření světa ani člověka přítomen nebyl, a přesto podal rozsáhlý, důkladný a pravdivý popis stvoření nebes a země. Mezi námi filosofy přetrvává spor, jehož základem je otázka, kde se vzala dobrá a vyzrálá znalost, s níž Mojžíš porozuměl stvoření světa. Odkud to vše věděl a potom tak mistrně popsal? Všichni přírodní badatelé mají známou, nepopíratelnou, každému rozumnému člověku důvěryhodnou a pravdivou příčinu věřit Mojžíšovi a jeho nádhernému popisu stvoření světa a člověka. Proto také všichni přírodní badatelé uznávají Mojžíše jako filosofa, jehož Bůh

obdařil Duchem svatým, a jako proroka znalého přírody, který se stal přírodním mágem a božským Yliasterem našeho Necrolea a předchůdcem adeptské filosofie. Proto nám také předává nekrokomickým způsobem znázorněný popis stvoření makrokosmu a mikrokosmu.

Nyní se naskytá otázka: Co když nějaký neučený a nevěřící pohan nechce uvěřit písmu drahého Mojžíše, čím se dá tento nevěřící uspokojit a obrátit k víře? Vždyť dobře víme, že ne každý člověk je věřící a ještě vzácnější je člověk, jenž je obdarován nadáním porozumět Mojžíšovu písmu. Mojžíš neprokázal pravdivost svých spisů jinými knihami, ale jen vnuknutím Ducha svatého pochopil a popsal stvoření celého světa, jakož i lidstva, Adama a Evy. Ačkoliv svým vysoce bystrým smyslem správně, pravdivě a dobře psal, pocházejí jeho spisy z takové hlubiny, že žádný pošetilec v nich nemůže najít uspokojení. Tyto spisy potřebují pro prostého čtenáře srozumitelnější výklad a vysvětlení. Totéž dokazuje fyzika se svými pomocnými vědami, astronomií, astrologií, pyromantií, chaomantií, hydromantií, alchymií a spagyrií, které jsou mateřským lůnem ušlechtilého kabalistického umění. Nad všechna jmenovaná umění se však tyčí přírodní magie. Když se od Necroleus Magia Cagastrica dobře učí chápe nekrokomickým způsobem, potom se také poznává Magia Necrocomia iliastickým a aquastrickým způsobem. O tom praví Bůh Nikodemovi: „*Nevíš co máš říci o pozemských věcech, jak chceš porozumět věcem nebeským?*“

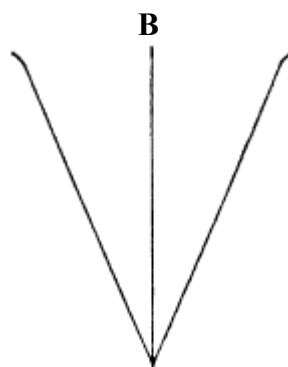
Člověku může ukázat cestu jen Aquaster, vyjeví-li mu smysl přírodních věcí skrze Magia Cagastrica, jak má zkoumat božskou magii. A potom, když aquastrický mág dosáhne stupně biskupa („Scopum“ - z řečtiny - strážce, dozorce) aquastrického a pyromantického umění, může přistoupit na Trames Durdales a poté na Turba Magna - dozvědět se základy teologie a získat poklad nebeského vědění, ze kterého pochopili a měli v sobě velký a mocný díl Samson, David, Šalamoun, Ezechiel, Eliáš, Enoch, Adam a Mojžíš.

V této kapitole brzy poznáte, kde, jak a odkud má své poznání filosofický teolog, jenž ví, jak od sebe rozlišit nebeské a pozemské skrze poklad nebeského vědění a Cabalia Spagyrica. Neboť toho, který to umí, chceme my Necrolei považovat za teologa. Jména Necroleus a Necrocomicus ukazují, odkud má název „křesťan“ svůj původ. Skřivan nám ukazuje hluboké základy toho, co nám objasňuje s pomocí Trames skayolický Aquaster a náš kagastrický rozum. Proto, kdo chce darovat Mojžíšovu víru, má mu také porozumět, k čemuž jej nutí celá bible. Neboť co se týká divů, které Mojžíš způsobil nekrokomickým a kagastrickým způsobem, tím, že proměnil vodu v krev a udeřil do skály, aby dala vodu a vše ostatní, co učinil zázračným nekrokomickým a aquastrickým způsobem, k tomu mu ukázaly cestu Trames a Turba Magna. Kdo tomu nerozumí, ten ať buď mlčí a učí se, nebo ať nechá teologie. Neboť Turba Magna má od Boha příkaz, podnícením Trames, vykoupit tvůj kagastrický rozum z aquastrické nekrolické školy a vzít ti tvůj svícen, tvou lampu, a předat ji jinému. Podívej se a čti Apokalypsu. Mám-li dokončit tuto kapitolu nekrokomickým a pyromantickým způsobem, jako Necroleus a ne kagastricky, s pomocí aquastrické nauky, potom to provedu tak, že položím vlastní („charakteristický“) základ, jenž mi umožní filosofovat o stromu a linii života. Neboť to je počátkem nekrolické školy. Bůh předložil člověku písmena neboli charaktery, ze kterých se má naučit abecedu. Potom může toto umění vyučovat a také o něm psát, jak jsem to prováděl a provádím.

Nyní musíme přistoupit k jádru („srdci“) věci a podat zprávu, z kterého pramene pochází označení Linie Turba Magna a to je následující. Je vám známo, že Pavel praví, aby si ženy pokryly hlavu a že muž má mít hlavu bez pokrývky, to znamená nepokrytou. Nestalo se to bezdůvodně a bez velké příčiny, i když Carnales, domnělí teologové o příčině ani důvodu nevědí. Zapamatuj si dobře, ženy mají také přikázání, ale ne z Písma svatého. Poněvadž Aquaster se v nich stal kagastrický a S. nitrický, tak tomu jest. Ačkoliv byl před pádem správně nekrokomicky zaopatřen, stal se podmaněním ďábelskou Turba Magna zlomyslný, a tudíž v kagastrickém Aquasteru ženy nelze hledat nic stálého. Proto také bylo ženě obráceno znamení nekrokomického Alfa, které i ona před tím nosila stejně jako muž vpředu na čele. A tak nese své znamení a aquasterickou šterbinu lebky vpředu na hlavě uzavřenou a vzadu na lebce otevřenou. Muž ji ale má vpředu otevřenou a vzadu uzavřenou. To má být pro vás, vy přírodozpytci a Necrolei, důležitý podnět k tomu, abyste se

zabývali aquasterickou naukou, až po vypátrání Aquaster Pyromanticus. O této aquasterické štěrbině máte vědět, že ji lze chápat jako štěrbinu granátového jablka.

Dobře si pamatuj: B.
označuje štěrbinu, o které
hovořím.

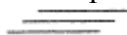

Jak víte, granátové jablko roste od začátku až téměř do své zralosti vždy uzavřené, ale jakmile přijde čas, kdy je způsobilé k jídlu nebo léčení, potom se uprostřed roztrhne a objeví se štěrbinu, která je stejná jako u vlašského ořechu, v místě, kde je přirozená mezera k otevření.

Vezměme si například, proč se ženě rozštěpí břicho, když se dočká zrození malého dítěte. Potom budeš mít i ty, žáku nekrolického umění, příčinu přemýšlet o tom, proč má žena aquastrickou štěrbinu B vzadu a ne vpředu. Muž má štěrbinu vpředu a nekrokomickým způsobem rodí duši neboli životního ducha mikrokosmu, ne kagastricky, nýbrž nekrokomicky a iliastricky rodí ducha života ve svém srdci. K tomuto dochází mocí představy, kterou dráždí Turba Magna kagastrického a aquastrického homunkula, aby ošatil svého nekrokomického, iliastrického neboli pyromantického ducha, či duši kagastrickým masem. Muži proto brzy uniknou své přirozenosti, to znamená rozkvětu a esenci Limbus Cagastri. Proto také žena nosí kagastrickou dělohu ve svém klíně, neboť Evě nebyla děloha před pádem dána. Stejně jako si žádná panna nepřináší na svět prsa a prsní bradavky a také neobdrží při narození dělohu, děloha a prsa se objevují teprve až s přicházející dospělostí. To znamená, že i Eva byla před pádem bez dělohy a s Adamem byli ve veliké děloze, která jim byla rájem zcela nekrokomicky čistým, neposkvřeným takovými orgány. Po pádu jim ale narostlo v rychlém sledu vše potřebné pro pozemský a pomíjející porod. Proto se také člověk objevuje na zemi při svém porodu nahý. Postupným růstem se nejprve vyvíjejí vlasy na hlavě, vousy, ochlupení v podpaží, na stydkých místech a také všechny ostatní věci, které patří k podobě zvířecího člověka. Kagastrické jsoucnou se musí rodit po a ne před iliastrickým. Tak si zachovává nekrokomické jsoucnou vždy svůj díl. Proto je nekrokomická duše ušlechtilá a je Bohem více milována než kagastrická. Bůh se v ohnivém keři nekrokomickým způsobem vysmíval Mojžíšovi a nechal jej poznat kagastrické zrození těla. Poněvadž však Kristus zdědil svoje tělo proměnou Ducha svatého z nebeského Aquasteru, následovala transfigurace na hoře Tabor. Ačkoliv Kristus zemřel na kříži, jeho nebeský otec jej skrze moc Ducha svatého opět probudil. Neboť kdyby nebyl zemřel, nemohl by dostatečně naplnit určení svého nebeského otce a semenem probudit mnoho dětí, jež měly být bratry a sestrami Krista. Jelikož se i na těle Krista vyvíjel růst vlasů, nehtů atd. budeme se dále zabývat linií a dřevem života. Tělo Kristovo nemělo v sobě nic kagastrického. Stejně tak tělo Marie bylo utvořeno aquastricky a nekrokomicky a zcela ne-kagastricky, proto Marie neměla štěrbinu na lebce ani vpředu ani vzadu na hlavě. Neměla touhu kagastrické přirozenosti, nezrodila se z pozemského Aquasteru slova „budiž“ Ducha svatého. Její lebeční štěrbinu byla vzadu a vpředu uzavřena, proto kagastrický duch a duše zvířecího člověka nemá v této šlechetné nádobě cudnosti a panenství chtíč po probuzení kagastrického zrození, nýbrž jediné touhu porodit Ježíše Krista a jinak žádného více. Její lebka tedy zůstává ještě skrytá, vpředu a vzadu nedělená ve svaté ternarium. Tuto lebku nám bude Duch svatý ve své době ukazovat a potom

celé pokolení země zapláče a zaběduje, když pozná, jak těžce se zmýlilo v jejím zrození a původu a jak se prohrěšilo, když tuto cudnou pannu, ve které bylo veškeré panenství, považovalo za kagastrické zrození. Zapamatujte si, že v Apokalypse není zbytečně napsáno: „*Její postava stojí nohama na Luně*“. Což znamená, že kagastrické, které nenávidí a je plné hříchu, svýma nohama pošlape. Iliastrické miluje, to je slunce, kterým je obklopena, proto nemá míry kagastrické postavy. Každá panna ztrácí proporce svého těla, když otěhotní, ale Marie, nová Eva, své míry nikdy neztratila, jelikož vyšla z iliastrického Aquasteru, z něhož přijala své zrození. Proto vás chci odkázat na jedenáctou kapitolu Janova Zjevení, kde dále čtete, jaký chrám zbudoval. Zde je mocně vykresleno utrpení a umírání Krista, zde poznáte, jak kagastrické tělo způsobilo iliastrické utrpení věčného těla Kristova na kříži. Kristus měl podle věčného ustanovení skutečné uchopitelné tělo a když byl slepým židem Longinem bodnout kopím do boku, potom vytekla krev a voda. Aquaster se musel stát viditelným. Proto také pokračuji ve vysvětlování Aquasteru přednesením linie života. Linie a strom života se mají chápat dvojím způsobem. Životní linie nekrokomického těla má svůj zvláštní strom života, na němž roste jeho potrava a rovněž tak životní linie kagastrického těla má svůj zvláštní strom života, jímž žije. Proto začneme potravou, jelikož nám nejlépe oznámí a vysvětlí podstatu každého těla. Tak se podle potravy u každého zvířete pozná jaký má žaludek. Nyní si zapamatujte, co vám chci v krátkosti sdělit.

Jak víte, písmo praví, že člověk nežije samotným chlebem nebo z chleba, nýbrž že žije i v každém a z každého slova, které vychází ústy Boha. Také dobře víte, že Kristus se svými učedníky jedl med a pečené ryby. Proto je třeba jídlo chápat dvojím způsobem. Kristův půst je správný důvod, abychom se nad ním zamysleli. V následující části se vše vyjasní, jestliže budeme věnovat naši pozornost linii a stromu života. Poněvadž to jest duha. Zjevuje se nám proti slunci, abychom na tomto příkladu viděli, že i ve svitu měsíce existuje v nejvyšším měsíčním nebi stejná linie. A tato je rovněž stromem a linií života, z něhož se živí kagastrický duch života. Odehrává se to jak v člověku, tak i ve velikém světě a zakládá se na moci Mercuria, jak to všichni Necrolei vědí. Existují čtyři druhy duhy, jedna na vodě, jedna na zemi, jedna ve vzduchu a ta, co je nejlépe viditelná, na nebesích. Proto také desátá kapitola Janova Zjevení informuje, že má anděl kolem hlavy duhu. To najdete na patřičném místě. Duha ukazuje štěrbinu kagastrického Aquasteru v mikrokosmu. Aquaster musel přirozeným způsobem potrestat lidstvo, neboť Turba Magna nemohla již více vidět život a zlé činy lidstva. Proto se duha stala znamením, abychom již dále nežili podle kagastrického Aquasteru, nýbrž podle Aquasteru nekrokomického. Nyní uvidíte, jaký musím dát příklad k vysvětlení této linie.

Podívejte se, jak žena potřebuje kagastrický Aquaster, když se na něco bezmyšlenkovitě dívá a na sebe přitom zapomene - ať je to třeba hlava skopce, nějaké jídlo, nebo cokoli jiného - je tím dána příčina, aby takový znak obdrželo dítě na svém těle, který pak musí nést po celý život. Tento příklad má také posloužit k zamyšlení nad tím, co se jí. Neboť kdyby jídlo, nebo chuť k jídlu pocházely z elementárního těla, pak by musel jíst i mrtvý člověk, což brzy poznáme. Ale on přece nejí nic živého. Nic není živějšího než samotný život, to je kagastrický Aquaster. Ten má chuť na jídlo ze stromu života, to jest z duhy, která se nazývá linií života. A jako je duha se svými krásnými barvami, které vidíme, znamením makrokosmu, tak je tomu i v mikrokosmu, kde se linie života rodí podle průběhu času mikrokosmického souhvězdí každých dvacetčtyři hodin, a tak vzniká aquastrický homunkulus kagastrickým způsobem ze stromu života a sice právě tam, kde se linie života nachází otevřená. Teď se zeptám, jaké to je jídlo? Zde vězte, že homunkulus neboli Aquaster, to jest duch zvířecích lidí musí jíst a že nežije jen z kagastrického chleba, nýbrž také z každého slova, které vychází z úst Boha. Slovo, které vychází ústy Boha je věčné, je to slovo „budiž“, které utvořilo duši Adama, jak to jasně čteme v Janově Evangelium, kde stojí psáno, že Bůh byl a stále je Slovem a že se toto Slovo stalo tělem.

Přemýšlejte nyní o tom, jak na rostlině vykvete květ, jenž v sobě má nejušlechtlejší vůni a rosu a že včely velmi touží připravit z této rosy med. Včely chtějí mít hodně medu, neboť svůj původ mají z medu a zakládají na něm. Med požívají a sají, poněvadž něj pochází jejich tělo. Přesto, že

jsou tak malé, nasbírají velký poklad medu, neboť Aquaster je sám žádostivý po pozemském kagastrickém jídle. V tomto pomíjivém kagastrickém jídle, jídle kagastrického těla, se připravuje slovo „budiž“ kagastrickému homunkulu až Merkuriem života a v tomto Mercuriu je slovo „budiž“, které vyšlo a vychází z úst Boha. Duše je utvořena z nebeského Aquasteru, to je z těla, ze kterého byl stvořen Kristus, z čehož vyplývá, že nekromomická duše je denně slovem „budiž“ a nežije tedy jen z chleba, ale také z každého slova, jež unikne z úst Boha. Slovo „budiž“ duši zachovává pomíjivý život, není-li po druhé naplněno Limbem Adama, totiž vodou a duchem při večeři páně Krista. Když nevěří, umírá v ní Věčné a bude vyhnána z ráje, což je její smrt. Povinnost víry není uložena v kagastrickém Aquasteru, nýbrž v Iliastru. Jídlo kagastrického homunkula se neskládá jen z pohledu na jeho jídlo, nýbrž se pro něj objevuje ve tvaru duhy. Když se kagastrické jídlo dostane do žaludku člověka, dává nejvyšší výživu, která uniká merkurickým způsobem. Stoupá do jícnu jako pára a kouř a přivádí v sobě tajně a skrytě ducha Limbu ke kagastrickému tělu kagastrického Aquasteru. Dříve než přijme kagastrický homunkulus svou výživu, která je rovna šlechetné vůni růže, přitáhne k sobě malý čípek v krku. Tato pára se odděluje pod linií života. Potom vezme kagastrický duch sobě rovné „budiž“ a předává nekromomické duši slovo Pána. To proto, aby homunkulus a kagastrický Aquaster mohli považovat svou říši za zjevnou. Proto také Bůh zakázal, abychom se v přebytku plnili jídlem, abychom totiž žrali a chlastali, čímž by bylo zneužito slova „budiž“, které je věčné, a je jedinou potravou duše. Kristus je kvásek, neboli fermentum, a Slovo Pána je Slovem otce, které se stalo materiálním a materiální potravou duše. Musíme vědět, že toto slovo je esenciálně a substanciálně v každé věci a v každé věci přebývá, jakož i v duši. Nekromomická duše požívá manu nebes, to jest Slovo Páně se stalo materií a substancí. Kagastrická duše, to jest střední a pravá duše, požívá větší duši světa. To znamená: Zvířecí, animální duše pojídá zvířecí animální potravu. Duše, která sama pochází z Boha a jeho materie, požívá Limbus, ze kterého byla utvořena, to jest, z Boha. Třetí jsoucno nazýváme Sal Nitri, což jsou všude se nacházející svaly. Tyto pojídají salnitrickou potravu, a sice každý zvlášť pro sebe a nikoliv společně. Proto chci začít v každém jednotlivém díle podrobením proporcí těla jeho fyziologickým zkoumáním a chci popsat proporcí každého svalu a jeho vlastní zvláštní potravu. Především však chci probrat každý díl, neboť každá část je rozmanitá svým rozdělením do Quaternaria a Ternaria. Toto salnitrické jsoucno chci rozdělit do čtyř a zároveň do tří dílů. Zde popíši síru, sůl a rtuť. Potom to rozdělím do čtyř skupin a elementární jsoucno popíši ve čtyřech částech. Mým úmyslem není, abyste uvěřili, že existují čtyři elementy, poněvadž existuje pouze element jeden, ale je rozdělen do čtyř těl. To znamená, že jedna část se nachází v zemi, druhá část elementu ve vodě, třetí se nachází ve vzduchu a čtvrtá část v nebesích. Vězte tedy, že bláznivý člověk je ten, který věří, že jsou čtyři elementy, nebo tři, nebo dva. Tak tomu není. Věc se má tak; člověk žije všemi čtyřmi silami jediným elementem a podle jejich jsoucna je má také v těle. Pozemské jsoucno elementu má v mase, ve svalech a v krvi kromě žil. Vodní díl elementu má ale v krvi žil. V krvi má také velkou část ze jsoucna vzduchu. Největší část vzduchu je ale v žaludku a ve střevech. Nyní je zcela zvlášť nutné, nejnutnější a nejdůležitější hovořit o vzduchu, a to je důležitější než pojednávat nějaké libovolné části, aby se učení o povaze přirozeného těla mohlo poznat v celku a ne částečně. Proto také pojednávám v nejširším rozsahu o vzduchu a vyplním tím zvláštní kapitolu, která se zdlouhavě rozděluje do několika odstavců. Poněvadž ve vzduchu je síla veškerého života, jak kagastrického, tak i života jiného, který nazýváme S.S. nitri. Co se týče čtvrtého jsoucna elementu, ohně, nachází se ve všech kostech, v morku kostí a své konečné a poslední sídlo má v srdci a hlavě. Z tohoto elementu získávají oči svou schopnost vidění, kagastrický Aquaster svůj život, salnitrické jsoucno svůj život, zdraví, nemoc a všechny zlé a dobré příhody.

O stromu (lignum) a linii života skrze Δ Ternarium

Slyšte nyní následující filosofické znázornění. Síra je strom (lignum) života a v člověku i mimo něj vytváří linii života, a sice následovně: V člověku je dána čtverá síra, poněvadž člověk je ze čtveré síry stvořen. Úkolem síry je, aby působila ve východním směru („proti orientu“), dále se v člověku nachází jiný druh síry, jejíž povaha, jsoucno a druh působí na západě, třetí druh síry působí proti půlnoci a čtvrtý směřuje svou sílu, přirozenost, působení a jsoucno proti jihu.

Nejprve začneme s pojednáním o proti poledni směřované linii a stromu života, pohovoříme o štěrbině velikého znamení („charakteru“) člověka, jenž je vpředu na čele a odtud vezmeme počátek našeho filosofování.

Taková štěrbinina se nenachází jen v samotném člověku nebo v jeho lebce, ale je také ve všech bylinách i ve všech elementech. Ve vodě představuje linii, kterou nazýváme střed (Ileidam), kde se oddělují dvě vodstva, zobrazující jednu linii. To je vidět na jezeře i na moři. Ve vzduchu a v ohni je to duha. V zemi jsou to zemětřesení, a proto také pokračuje zemětřesení v mikrokosmu a to je puls. Že se ale v člověku často opakuje, je způsobeno okolností, kdy vzduch v malém světě v jednom dni, neřku-li potom v jednom roce, vícekrát a častěji provádí svou cirkulaci tak, jako to provádí velký svět v tisíckrát tisíci letech. To se dá říci o pulsu kagastrického života a Sal nitri v člověku kde mají také svaly svůj zvláštní partikulární život a svůj tep. Následkem toho je, že když vznikne hniloba v rameni, noze nebo jinde v těle v nějakém svalu, vzniká odporný život, který nazýváme nemocí, což také zveme Hirbel. Je-Ji v žilách, nazýváme jej Hirbel Aquastri cagastri. Je-li v krvi mimo žíly, potom je to ohnivý Hirbel. Je-li v žaludku nebo ve střevech a všude, kde se nalézá vzdušná forma dílu elementu, tak je to Hirbel Ares. Ale co je Ares, zde vysvětlovat nechceme, neboť to patří do zvláštní kapitoly filosofie.

Proto chci pokračovat v rozpravě o linii a pravím, že linie je v každé bylině směřována proti poledni. Ale ne v každé bylině je linie západu, východu nebo severu. Na to je třeba dbát. To budiž řečeno jako krátký úvod o bylinách. Podívejme se ale, jakou formu máme pro zvířata. Ryby také nesou svoji aquastrickou štěrbinu nebo linii života. Podívejte se jen zezadu na hlavy ryb. Divoká zvířata, která jsou pro nás zvěřinou, mají ohnivou štěrbinu. Podívejte se jen dobře na různé hlavy těchto zvířat. Také byste měli vědět, že létající zvěř má dvojí druh těchto štěrbin, totiž na hlavě a na ocase. To vidíte u pávů. Ten ukazuje svými barvami duhu a svým ocasem vytváří kolo. A jak se mocí představy musí zvednout pera páva, tak se také musí skrze představu duše objevit duha velkého světa na nebesích, a na vodě vystoupit vodstvo, což je příčinou měsíce. Proto musí být linie života velkého světa viditelná.

Všechny barvy a všechny květiny nejsou ničím jiným, než symbolem („ukazatelem“) pozemské štěrbininy a duhy. Počtem lístečků oznamuje každá květina, do které oblasti náleží. Tak náleží pětilistý květ neboli jeho síla do Quinaria. V následujícím bude brzy pojednáno o nebi měsíce a bude řečeno, které je páté nebe dle měsíce v mikrokosmu. Proto náleží síla květiny, která má pouze čtyři lístky, do čtvrtého nebe. To znamená, že to odpovídá řádu kabaly, že tři patří ke třem, čtyři ke čtyřem, pět k pěti a tak patří každé číslo do svého nebe, což se dá zcela lehce poznat a naučit.

Nyní je třeba si povšimnout linie života a výše každé rostliny. To je kabala. K tomu náleží měřítko. V člověku se nacházejí dvě nebesa, totiž luna, mozek neboli kagastrické nebe, a srdce člověka, které je iliastricky-nekrokomicke. To znamená, že nebe v srdci člověka je vždy pravé nebe věčného bytí, které duše ještě nikdy neopustila. Neboť pravá duše sedí vždy bez pohnutí na své židli. Tomu rozuměj tak, jako lodivodu, který se nachází na své lodi. Lod' se s ním pohybuje a jede z jednoho místa na druhé, a člověk přesto zůstává pořád na lodi. Stejně tak sedí duše, která má svou substanci od Boha Otce, svým kořenem vždy v srdci a je napájena mannou nebes skrze slovo „budiž“. Mannu jí připravuje kagastrická duše, stejně jako včely připravují člověku med. A jako je v medu ještě Slovo Pána substanciální, esenciální a materiální, ze kterého se tvoří kagastrická duše, tak si kagastrická duše ponechává svou potravu v pouzdře srdce, jíž nazýváme manna, dávající pravé duši mannu nebeskou. Proto se stává, že duše, je-li tělem Krista napouštěna („tingována“), musí být i fermentována. Neboť tělo Krista je nejvyšší a pravou mannou a fermentem pro věčný život.

Následuje moje mínění o stromu poznání dobra, na kterém má duše mikrokosmu podíl. Kagastrická duše nemá dokonalé poznání dobra. Proto také Kristus nazval kagastrický způsob stromem poznání zla. Před potopou ještě nebyla kagastrická a zvířecí duše v Adamovi a Evě zrozená, neboli utvořená Bohem-Otcem. Adam byl utvořen, nebyl zrozen, pokud se to dá posoudit zvířecím rozumem. Naše výklady ale máte pochopit v tom smyslu, že vám z andělské a kabalistické nauky přinášíme zprávu, že Adam byl počat duší velkého světa slovem „budiž“ stejně, jako je počat každý člověk z ženy a skrze ženu z muže. Neboť mezi dělohou duše velkého světa a dělohou duše světa malého není žádný rozdíl, poněvadž jsou jedním a jsou neoddělitelné. V tomto směru přinášíme následující výklad.

Dobře vidíte, že kagastrická duše velkého světa, totiž slunce, je příčinou, že žena musí menstruovat, když slunce vstoupí do nového znamení. Neboť jak často trpí duše velkého světa menstruací, což nazýváme malé Ares, tak trpí menstruací také malý svět, poněvadž jsou jedním celkem. Zapamatujte si: Jestliže je nanesen Aquaster Salis Nitri, to je život svaloviny močového měchýře člověka a muž močí proti měsíci velkého světa, obzvláště, když se to stane při opozici nebo konjunkci měsíce, potom vytáhne měsíc z linie Ermel díl síry, soli a rtuti linie života špatně do měchýře. Proto každá žena, která bude takovým mužem otěhotněna, počne dítě, které nebude mít ani kagastrickou ani nekrokomicke duši, a v průběhu třiceti dní bude z těla a dělohy matky vypuzeno. Neboť je salnitrické a ne kagastrické. Stejně jako moře a měchýř těla mikrokosmu nestrpí žádnou mrtvolu déle než jeden den, a musí ji vyplavit na břeh, tak také nestrpí děloha ženy salnitrické menstrum a musí jít na den průběhu měsíce ven. Děloha ženy makrokosmu a mikrokosmu je jedno a to samé. To má také za následek, že „Enur“ dělohy malého světa je mrtvé, když „Enur“ dělohy velkého světa nechává upadnout zrno života. O tom slyšte malou kapitolu.

„Enur“ je moc, síla a duchovní semeno síly kořene každého stromu. Jakmile je kořen stromu zahuben, zničí se také větve, plody a celý strom. Tak je tomu také s dělohou, která není ničím jiným, nežli větví Venuše na nebesích. Enur dělohy velikého světa je Venuše a Luna a děloha každé ženy je kořenem a větví jejího stromu, to znamená stromu Venuše velkého světa. Tomu je nutno rozumět takto: Jako je hruška plodem určitého stromu, tak je také děloha každé ženy hruškou a plodem stromu a tímto stromem je Venuše, děloha velkého světa. Je rozdělena do čtyř částí podle čtyř elementů a malá děloha malého světa je pouze plodem a větví dělohy neboli stromu, který představuje vlastní dělohu. Jako člověk nerodí nikoho jiného než člověka, tak nerodí děloha velkého světa nic jiného než dělohu malého světa. Jako visí na jednom stromě mnoho hrušek, a přece jedna spadne dřív nežli druhá, tak má také čtyřnásobný strom dělohy velkého světa mnoho větví a ovoce, které není ničím jiným než dělohami malého světa. Pozorujte nyní stromy ve velkém světě. Občas vyschne větev na stromě tak, že nenese žádné ovoce. Jindy byl strom zničen krupobitím či jinou příčinou, takže větev musí uschnout a odumřít, přičemž strom nezanikne úplně, ale jen povrchně na jednom místě, nebo uschne jen jedna větev. Tak se také stává, že děloha malého světa, jako větev dělohy velkého světa neponese plody nebo zcela odumírá. To se může

stát, jak je výše uvedeno, čtyřmi způsoby. Jestliže něco znamená pro dělohu velkého světa poškození a jed, tak je to i u malého světa jed a smrt. Stejně tak nestrpí malá děloha ve svém vnitřku nic, co je mrtvé. Tak jako jí činí bol sama smrt, nebo mrtvá věc v jejím vnitřku. Stejně jako je živoucí nepřitelem mrtvého, tak také Adam nemohl přetpět kvůli svému živoucímu semenu smrtelné pokušení hadem; kdyby smrtelné odrazil, nebyl by vyhnán. Adam dostal na čelo šterbinu a velký svět dostal šterbinu také. To je linie života, která povstává na počátku našeho bytí.

V dalším chci referovat, proč tato linie vznikla, co znamená a jak se pozná u každého živého tvora a k čemu je užitečná. Chci také vyložit, jak se skrze jsoucno tyto linie poznají nejen v živých, ale také v mrtvých věcech, jako v rostlinách, bylinách, stromech a rozličných plodech země. K tomu slouží následující příklad: Je jistou zkušeností, že duše světa má zázračnou vlastnost, všechno ve své představě napodobit; když člověk něco nového, neslyšeného utvoří, udělá, nebo se do něčeho pustí, ať je to již v malířství, v řezbářství, ve zlatnictví nebo v podobném umění, pak to vše musí napodobit také duše velkého světa stvořením stejného plodu a živoucího tvora, bez výjimky, lhotejně co to je. Toho všeho si dobře všimněme na ženě, když se dívá na něco nového, nad čím se podivuje a zcela se zapomíná, pak silou své představivosti takové znamení vtiskne svému dítěti. Tak jsou si vzájemně rovné kagastrická duše velkého světa s kagastrickou duší světa malého, a to se stává jedné i druhé v jejich představivosti. Stejně jako opice, která chce napodobit vše, co vidí u člověka, stává se děloze velkého světa s jejím plodem ve vodě. Nově zrozená ryba musí nést znamení, které odpovídá znaku, jenž viděla duše velkého světa. Síla představivosti působí ve čtyřech elementech, a tak se jeden plod rodí v elementu vody, jeden ve vzduchu, jeden v zemi a jeden v nebesích. Když duše světa něco nového napodobuje, má to za následek, že je toto znamení vidět na nebesích jako kometa. Tak se ve vodě objevují ryby, o kterých se ještě nikdy neslyšelo a které nikdy nebyly spatřeny, ve vzduchu jsou vidět ptáci, kteří předtím byli úplně neznámí a stejně tak havěť v zemi i na zemi. To jsou všechno příznaky, ovšem jen když jim člověk porozumí a pozná je. Stejně jako novorozené děťátko musí splatit všetečnou zvědavost (imaginaci) své matky, tak byli i Adam s Evou ve svých tělech, co se pozemského těla týče, dětmi dělohy a duše velkého světa. Proto musí nést znamení, jež jim duše a představa velkého světa připevnila. Neboť oba byli na vodě. Zde dostali první znamení představivosti jejich matky, matky velkého světa; protože před Adamem a Evou nebyla duší světa nikdy viděna žádná taková kreatura (jak bylo výše rozvedeno). Tak se Adam a Eva jevíli duši velkého světa jako zcela cizí a zvláštní. Proto se duše makrokosmu do těchto dvou kreatur zahleděla. Jako malá duše mikrokosmu v ženě svému dítěti přiřkne takové znamení, že se z něj stává monstrum, tak byli také Adam a Eva dětmi a ovocem dělohy makrokosmu a dostali na svá těla nestvůrné znaky. Na vodě, v děloze makrokosmu nebyly tyto znaky na Adamovi a Evě zřejmé. Jakmile se však dostali na zem, kde se dotkli stromu, znamení vody a země se u obou stala viditelná. Na žádném dítěti světa mikrokosmu není vidět znamení, dokud je ještě v lůně matky. Jakmile ale přichází na svět, je mu vyraženo znamení pozemské a tak se stane. Proto Adam a Eva také dostali, když se následkem pokušení hadem dotkli stromu, pozemský znak představivosti. Duše makrokosmu byla stejně slabým dítětem jako duše mikrokosmu, a proto měl satan tak lehkou hru, aby obě děti přivedl k pádu.

Dále si zapamatujte, že Adam představivostí v sobě stvořil duši, druh a tvar všech před ním stvořených zvířat, ale žádné se mu však nejevilo jednotlivě svým druhem a také je nezřel. Neboť z těchto tvorů bylo mnoho v Adamovi sjednoceno v celku. O tom dále uslyšíme následující. V Adamovi a Evě byla také stvořena forma a esence všech bylin podle jejich jsoucna, které v člověku přebývají ještě nyní. Takto vidíte, že vše bylo stvořeno člověku k užítku, aby se jeho tělo dostalo z nemoci do zdraví: Dábel to věděl a bylo mu dobře známo přikázání, které Bůh dal Adamovi a Evě, aby nejedli ze zakázaného stromu, proto se snažil s velkým úsilím strom, který byl oběma lidem zakázán, zhanobit („zfalšovat“). S tím je následovně oznámeno: Bůh nestvořil člověka pro život dočasný, nýbrž pro věčný, aby člověk stvořitele nádhernosti pozoroval, poznal, chválil a mohl oceňovat, věčně bez konce. Bůh sám k sobě rozvážně pravil: „Není dobré, aby byl člověk sám, chci mu stvořit pomocníka“. Těmito slovy předvídal Bůh pád Adama a Evy a obával se

ho, pomocníkem mýnil svého syna Krista a tím probudil v zatraceném a zavrženém d'áblu odpůrce, který mohl oba lidi, Adama a Evu obelstít, aniž by mu mohli odporovat. To se stalo kvůli znovuzrození a novému tělu. Bůh totiž dobře znal lest a úskok satana a obával se, že se bude snažit přivodit pád jeho tvorů. Aby pozemský člověk nebyl sám, utvořil Bůh stvořitel Adamovi pomocníka, totiž Krista, který povstal z nebeského Aquasteru. Ten ale nebyl Adamovi utvořen jako pomocník z pozemského masa. Pozemské maso nebylo ničím jiným, než nebesy, pravým obydlím nebeského člověka a jeho nekromomické duše a tak je to stále. A slova „narůstěte a množte se, Crescite et multiplicamini“ nebyla řečena pro pozemského, nýbrž pro nebeského člověka. Rozmnožení a narůstání nového člověka způsobil d'ábel, jelikož se obával svého vlastního pádu a zatracení, rozhodl se tomu zabránit. Pozoroval kořen nebeského stromu nového člověka, totiž duši nekromomického a nebeského druhu. Poškodil kořen tohoto stromu, který představoval z Boha pocházející duši, ze které měl vyrůst strom a plod věčného života.

Žádné semeno nemůže nést ovoce, když neumírá samo v sobě v poli nebo v zemi. Po odumření tohoto semene z něj vzniká mnoho zrn. Není to vlastní odumírání semene, nýbrž se má považovat za jeho rozmnožení a také tak označovat. Má-li takové odumírání znamenat rozmnožování, musí být pole skutečně dobré. Neboť i když je semeno sebelepší, přece jenom nemůže přinášet dobrý plod na špatném poli.

Adam, pozemské maso, je polem, na kterém má semeno přinášet dobré plody. Toto pole chtěl satan zničit tím, že strom Corall poškodil („infikoval“). Jak se to stalo, bude vysvětleno ve zvláštní kapitole.

Každý strom života musí v sobě mít život, chce-li nést ovoce. To vidíte na každém stromu. Strom přijímá život z pole. Když ale samo pole není dobré a je mrtvé, tak semeno zcela umírá a nenese žádné plody. Nyní si zapamatujte o poli a semeni následující: Satan dobře věděl o poli S. nitri a o jeho životě. Neměl se však na pozoru před životem a duší kagasteru a proto i on byl oklamán. Věděl o rozmnožení nekromomické duše, jejíž potravou je Slovo Páně a jehož exkrement představuje potravu pro duši Iliasteru, stejně tak jako nám připravují včely med, jenž nám i naší kagastrické duši tak chutná.

Život člověka je trojího druhu - nekromomický, kagastrický a salnitrický. Stejně tak existuje trojí potravina. Proto má satan možnost člověku zfalšovat salnitrickou potravu. Zdůrazňuji salnitrickou, poněvadž kagastrickou by zfalšovat nemohl. Nevěděl, že esence této potravy je Slovo Páně, a tak si myslel, že když zfalšuje salnitrickou potravu, falšuje i kagastrickou. Mýnil, že dvojím druhu přizpůsobený člověk Adam nežije jen ze Slova úst božích, nýbrž také ze salnitrické potravy; proto hleděl člověka přivést tam, kde by dával pozor jen na potravu salnitrickou a ne na nebeskou. Dobře vidíte, že si dovilil podpichovat salnitrickou potravou i Syna božího. Viděl Syna božího lačnět po své nebeské potravě a chtěl jej odkázat na potravu pomíjející a pravil: „*Řekni slovo, aby se tento kámen stal chlebem.*“ Člověku posléze přináší škodu, když se přeplní salnitrickou potravou, neboť přebytek této potravy jej omezuje. Proto mu Kristus přikázal, aby se při pohledu na d'ábla postil a modlil, aby život salnitrické potravy nemohl utopit ducha kagastrické potravy a růst těla salnitru dále nepokračoval. Salnitrickému tělu je určen rozměr a cíl, týkající se jak velikosti, tak i trvání. Kagastrická duše však nemá stanoven žádný cíl, pokud jde o velikost či dočasné trvání. Tyto okolnosti se týkají měření chrámu, o čemž mluví Jan v Apokalypse. O tom čtěte v 10. a 11. kapitole Apokalypsy.

Nyní je pro přijetí esence salnitrické potravy vhodné jedině salnitrické tělo. Z toho vyplývá, že pro kagastrickou duši neexistuje konec jejího života v čase. A jedině proto ztrácí salnitrické tělo po prohřešení svůj rozměr na krku. Neboť představa duše Iliasteru je semeno, které je přijímáno z kagastrické duše v děloze, to znamená, že v žaludku kagastrické dělohy umírá a je přiváděno Archeem Iliasteru a Kagasteru k hnilobě a klíčení, aby neslo hodně plodů a zrn. Nyní je děloha žaludku malého světa, kterou má žena v klíně a v děloze spirituálním způsobem vně pouzdra ženy, do doby, než přijme semeno salnitrického spermatu. Proto se nemá této dělohy zneužívat ke smilnění. Adam právě spal, když z něj byla utvořena Eva. Bylo to semeno Iliasteru jeho vlastní

dělohy, jeho vlastní pole, ve kterém iliastické semeno odumíralo, hnilo a množilo se. Neboť zde se stala z jednotlivé bytosti bytost dvojitá a každá z nich byla jednotlivou osobou, to znamená, že semeno Iliasteru utvořilo pole Kagasteru. To se stalo Adamovi ve spánku. A tak obdržela Eva schránku, kagastrickou duši a také tělo Kagasteru. Žaludek Kagasteru měla před pádem v pouzdře, stejně jako Adam. Po pádu ale dostala od Adama semeno Kagasteru do dělohy. Děloha nemůže přivést ke klíčení žádné semeno („digerovat“), které nebylo napřed přenecháno žaludku. Žádný žaludek nemůže něco strávit dříve, nežli to vlastní. Proto nechává vládce kagastrické duše uskutečnit takové trávení v děloze. Ale materie kagastrického těla se nenachází v děloze nebo v žaludku duše Kagasteru, neboť ta jí bude teprve dána mužem. Máme vědět, že muž v sobě nese semeno duše Kagasteru, zatímco žena nemá ve svém nitru nic, než semeno S. nitri. Semeno S. nitri přijímá kagastrickou duši. Toto je složení Limbu člověka.

Jestliže těhotná žena nechá vystoupit semeno S. nitri (sama bez muže) pouze mocí své představitosti, způsobí ve své děloze salnitrické zrození, to je Mola, z níž povstávají všechna monstra. Proto had, satan, ženám tak naléhavě vnucuje jedovatou představu a nutí je, aby svou pozornost obracely na salnitrické sperma, salnitrickou duši a materii a aby po ní toužily. Satan totiž dobře ví, že je možné a dovolené obdržet skrze představu monstra velkého a malého světa a vniknout do nich. Proto je nutné věnovat manželskému stavu velkou pozornost, aby byl veden podle modlitby „Otče náš“, jak se modlíme, „*Pane tvá vůle se uskuteční a ne naše*“. Máme také vědět, že představitost je tak silná, že muž, který jen na krásnou ženu myslí, své myšlenky a svou představitost ovlivní tak silně, že má v noci sen a je mu tak, jako kdyby měl skutečně co dělat s krásnou ženou a potom mu unikne semeno Kagasteru a S. nitri. To ale Bůh nechce. Pokud člověk takovým představám podlehně a dokonce je uskuteční, tak mu je, jako by spal. Tento sen je odumírání kagastrického zrníčka a semena a jeho bytosti po kousku z ráje, ve kterém Adam a Eva byli. Zapamatujte si: Je to tak, jako kdyby člověk ve své představitosti věděl o zahradě, ve které rostou dobré plody a jablka, ale do zahrady pro jablka a za veselou potravou jít nesmí, protože se špatně choval a pro špatné chování mu byl do zahrady vstup zakázán. Ačkoliv by rád dobré plody získal, nyní dovnitř nesmí. S prosbami by ale mohl u zahradníka docílit alespoň tolik, že by si přes plot mohl do zahrady sáhnout a utrhnout si dobrý plod. I když se sám nemůže do zahrady dostat, přece rukou bere plody, osvěží se jimi a dobře si pochutná na jejich příchuti. Plody, které chtěl a také je utrhl, mají příchut', která je dána druhem zeminy zahrady.

Vězte tedy, že tak to bylo i s Adamem a Evou. Ti byli v podobné zahradě, v ráji, a měli jablka a ovoce z Limbu Pána, to je totiž korálový strom. Všichni rozumní vědí, že Adamovi a Evě byl dán příkaz nepoužívat tento strom k potravě. Avšak oni toto přikázání na základě pobízení a svádění ze strany satana porušili. Proto byli vyhnáni z ráje, ve kterém tyto dobré plody rostly. Byli vyhnáni tak, jak to bylo řečeno ve výše uvedeném příkladu. A přitom oni sami byli těmito plody. Po vyhnání Adam s Evou získali - poté co uposlechli satana a použili esenci stromu - poznání o dobru a zlu, a tak poznali co vyhnáním z ráje ztratili, vzpomněli si totiž na dobrá jablka a ovoce. Dobrým příkladem jak tomu porozumět je sen Parise. Tím míním pád Adama a Evy a ve zvláštní kapitole jej vyložím.

Adam a Eva dostali chuť a touhu po plodech v zahradě neboli ráji a tato u nich stále trvá. Jak se tato chuť jeví u Adama, to cítí velmi dobře každý mladý muž, když vidí pěknou slečnu. Stejně je tomu i s ženou. Neboť ona nese zahradu, ve které Adam vyrostl, zrodil se a byl stvořen, ještě po kousku ve svém lůně, to je v děloze malého světa. Eva má ve své děloze příchut' esence země Limbu Cagastri a má v ní také kousek zahrady, ve které rostl Limbus duše Iliasteru nekromickým způsobem. Adam má v porovnání s Evou lepší díl esence věčného Limbu. Proto také Eva Adama tolik miluje, to znamená, že jej miluje tak, jak je věčný Limbus v Adamovi vytvořen. Adam miluje duchovní kagastrický Limbus a stomachus Kagasteru dělohy. Limbus obsahuje ještě chuť z Věčného Limbu. Adam touží po jablku v zahradě, to znamená po děloze, ze které vycházelo. On zná chuť jablka, která vyrostla na dobré půdě ráje Boha. Jelikož má Adam ještě kus věčného Limbu, tak má Eva touhu, chuť a žádost po věčném Limbu, který je v Adamovi. Bůh

ale nechce, aby byla tato rozkoš zneužita, protože každé dítě bude vyhnáno z dělohy, z ráje malého světa. Jak bylo výše uvedeno, tato zahrada byla Adamovi zakázaná, ale on přece může, ačkoliv sám dovnitř zahrady nesmí, sáhnout rukou přes plot a užívat chuti jablka. Adam se nedostane dovnitř celým svým tělem, ačkoliv sahá svojí rukou, Aaronovou tyčí (Virga Aaronis) do zahrady, do dělohy, do ráje. Takto je děloha malého světa zahradou. Plot kolem ní je podle způsobu mikrokosmu úplným salnitrickým tělem Evy. Dále si zapamatujte: stejně jako člověk ukryje v ruce kámen a ruku společně s kamenem strčí do vody a opět ji vytáhne a kámen může nechat ležet ve vodě, tak nechá Adam kagastrické, nekrokomické a iliastrické semeno z Aaronovy tyče v děloze, zahradě a v ráji, to je ve stomachus Cagasteru padnout tam, kde je v duchovní formě děloha ženy a potom opět ruku vytáhne, totiž Aaronovu tyč.

Nyní vám ještě musím vyjevit jedno filosofické tajemství, aby bylo zvýšeno porozumění pro tuto filosofickou úvahu, a sice musím vám říci následující: Hovořil jsem o člověku, který vezme kámen do ruky, ruku s kamenem strčí do vody a opět ji vytáhne. Zde si dobře zapamatujte, že je řeč o vodě. Duch boží byl nesen při stvoření světa a Adama na vodě a voda byla plotem ráje. Ale Duch boží byl rozkoší a ovocem dobrého stromu pro zahradu. Semeno plodu stromu, který nesl dobré ovoce Iliasteru, bylo obklopeno říší Boha a říše Boha obklopila Ducha božího a Duch boží byl semenem duše Iliasteru, říše Boha ale byla a je Slovem Páně „budiž“, které ještě je ve všech věcech. Proto Bůh nechce, aby Slovo Pána obklopilo semeno děvky. Duch Pána je sluncem, ze kterého a skrze něj Duch boží nechává uzrát semeno duše Iliasteru, nekrokomického člověka. Slovo Pána je říší Boha, kterou nechce žádným semenem děvky obklopit. Když se to ale stane, pak je to velikým hříchem. Jak byl nesen Duch boží na vodě a děloze velikého světa, tak bude také semeno kagastrického Adama, ve kterém utajeně přebývá a je vtělen věčný Limbus Ducha božího, nesen na vodě a děloze světa malého. To se stává nejprve v Adamovi. V něm se vznáší semeno nejprve na vodě pouzdra srdce, které představuje dělohu duše Iliasteru, stává se nekrokomickým, v jednom okamžiku odumírá a rychle hnije v pouzdře Adamovy dělohy a rozmnožuje se jako zrno na poli, nesoucí mnoho zrněk na svém stonku a Ares, poté co vládce duše Kagasteru Ares Iliia připravil. Tehdy se na pole vyseje iliastrická duše a stomachus kagastrické duše hnije a umírá v něm. Země nestrpí žádný plod ve svém klíně, vyžene jej („vytlačí“) a utvoří viditelným, potom je vidět jen tělo plodu. Esenci Archea plodu ale nevidí nikdo. Slovo Pána je Archeus, a to nevidíme. Archeus duše Kagasteru vyhání z pouzdra, z ráje Adamova, semeno Iliia. Vyhání je z vody pouzdra na vodu měchýře, na cestu, která je k tomu připravena. Zde semeno Iliia následkem své veliké průhlednosti v průsvitném semenu a spermatu duše Kagasteru může být spatřeno falešným okem duše S.S. nitri, proto je zde brzy Archeus duše Kagasteru, to jest Slovo Páně, a toto vyhání semeno z měchýře Aaronovou tyčí, kde vznikají korále v děloze a ráji a takto přichází semeno do třetího východiště, na vodu, a touto bude třikrát nesené vždy je přítom Duch a Slovo Páně, a proto se přítom nemá žádné smilstvo („umění smilstva“) provádět. Podívej se na příklad Tobiáše a přečti si celý příběh. Nebyl psán nadarmo.

Toto semeno je a bude obklopeno říší Boha, to jest Slovem Pána. V ženě není Limbus, ale duch Limbu. Chci vám oznámit, že tento duch je neviditelný a že dělohu ducha v tomto životě nevidíme. Neboť kdo může vidět, co bylo před ním? Všichni pocházíme z dělohy, ale žádný jí neviděl, než sám Bůh a Adam před pádem. Poznání o tomto je vzato po pádu. A tak je tato děloha před člověkem. Jak z ní člověk přichází a neustále se z ní rodí, tak přesto je všem neviditelná. Velký a malý svět vycházel z dělohy a stejně tak i všichni tvorové. Nyní vás musím poučit o linii života, a o tom, co vlastně děloha je. Děloha je to, z čeho člověk vychází a pochází. Proto v ní musí být všechno, co je obsaženo ve čtyřech elementech neviditelné. Děloha zlého stromu, kterou má d'ábel, nemá žádné společenství s elementy. O tom vás budu informovat ve zvláštní knížečce. Děloha Slova Páně je v elementech. Stejným způsobem, jako je děloha všeho rostoucího ve velkém světě, platí i o děloze v těle ženy. Všichni máme vědět, že tyto dvě dělohy mají i stejnou anatomickou stavbu. Zapamatuj si: Předtím než byla stvořena nebesa a země, vznášel se Duch boží nad vodami a nesl Slovo Páně. Tato voda byla dělohou, živoucí vodou. Ne ta, kterou vidí oči, nýbrž Slovo Páně,

kteře kagastrické oči nevidí; tato filosofická úvaha platí. Ve vodě, kterou vidíme, je pravý element vody, to je Slovo Páně, slovo „budiž“. To nese loď na vodě atd. Nesla také Ducha božího a v této vodě byla stvořena nebesa a země a ne v žádné jiné děloze. V ní byl nesen Duch boží, to je Duch boží, který je v člověku, a kterého ostatní tvorové nemají. A kvůli tomuto Duchu, aby nebyl sám, pravil Bůh: „*Není dobré, aby byl člověk sám. Chceme mu utvořit pomocníka.*“ Jemu samotnému, duchu v Adamovi byla utvořena Eva jako pomocník, to je Marie a Duch Páně byl v ní i v něm. Proto přichází Duch boží, který je od Boha, do člověka a vrací se k němu zpět. Jelikož nebyl ničím jiným než vodou, vznášel se Duch Páně na vodě; zde byla voda pro svět. To je nyní děloha světa a v ní povstali všichni tvorové. Vše bylo ještě v děloze člověka. Proto utvořil Bůh svému duchu obydlí v mase člověka. Celý svět byl dělohou a semenem byl Limbus; jedno semeno, které v sobě uzavřelo celý svět. Toto jest počátek prvního člověka.

Později však byl člověk od této dělohy oddělen a z něho samotného byla vytvořena děloha, totiž žena, která není ničím jiným než dělohou, celým světem a Duch Páně je v ní vtisťen a vniká do plodu stejným způsobem, jako když byl nesen na vodě, tak jej my lidé neseme na zemi a na vodě a tohoto ducha nikdo nikdy neviděl a nespatriil. On to jest, který je v děloze člověka, totiž v ženě, a proto nemá být zneužita ke smilnění. Neboť to je Duch, který přichází od Pána a který se k němu zase navrácí. Limbus ale v ženě není (je v Duchu). Co je tedy Limbus jiného, než semeno? Stejným způsobem, jak byl z Boha podle něj brán a utvořen člověk, tak máte vědět, že Bůh má na jeho místě posazeného člověka, tak že tento Limbus je sám a člověka samého vytváří podle obrazu, který Bůh nejdříve utvořil. To proto, poněvadž Adamovi neumožnil, aby člověka z elementů velkého světa, z jilu země, vzduchu, vody a ohně stvořil a dal mu život, proto dal Bůh člověku zvláštní dělohu, kterou má on a již má také Eva, a dal mu jiný Limbus, aby jej rozsával. Proto člověk zůstává v přírodě světa. A jak Bůh uzavřel nebe, když v nebi člověka stvořil, tak máme vědět, že nemůžeme zplodit člověka, když nejsme v děloze a nemáme k tomu možnost. Bůh při tomto stvoření nesestoupil úplně ze svého trůnu (pouze jeho ruka utvořila člověka). Tak také člověk ze své stolice nevchází úplně do zahrady, do dělohy, ale jen s tím co k tomu určil Bůh, totiž s rukou, Aaronovou tyčí.

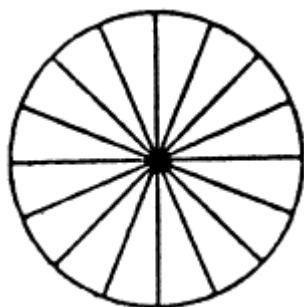
Jsou dány tři dělohy. První je voda, na které je nesen Duch boží a tato voda je děloha, v nebesích a na zemi stvořená. Potom byla nebesa a země a děloha Adama, utvořena rukou boží. Z muže byla žena, děloha všech lidí až do konce světa. Co sevřelo první dělohu? Říše boží obklopila Ducha božího. Tak svírá věčnost veliký svět a dělohu, a obklopuje je. Ženu svírá její vlastní kůže. Neboť to, co je v ní, je děloha. Proto nelze porovnávat její tělo s tělem muže. Ačkoliv z muže pochází, je mu pouze podobná. Její tělo muselo přijmout podobu, to znamená, že vyhlíží stejně jako muž. Ale ve všem ostatním se od něj liší, svým jsoucнем, vlastnostmi, přirozeností i charakterem..

Konec výkladu o iliastrickém, kagastrickém a S.S. nitrickém životě.

Nauka o praktickém použití linie života

V předchozích kapitolách jsme informovali, že jsou dány tři věci, ze kterých vzniká člověk, totiž makrokosmos a mikrokosmos Adama a mikrokosmos Evy; nejprve se podívejme na dělohu makrokosmu. Chci podat přirozený popis materiálního Limbu, jenž Bůh vsadil do dělohy mikrokosmu. Bůh vzal semeno z elementů ze všech míst celého světa, dal je na jedno místo a utvořil z nich člověka - to se stalo na vodě; to byla děloha velkého světa. Na této a v této děloze byla stvořena nebesa a Adam s Evou byli v těchto nebesích utvoření z Limbu, který byl rozmanitě poskládán a pospojován z mnoha tisíc kousků látek a sil. A jak je shora řečeno, Bůh ze všech míst celého světa, ze všech kousků velkého světa na jednom místě utvořil jeden kus, totiž Adama. Stejně jako má na ploše znázorněný kruh uprostřed bod, ze kterého vychází mnoho linií k periferii kruhu a linie a čáry se opět sbíhají v jednom bodě, tak bral Bůh ze všech míst všechny síly všech živoucích,

všech existujících, všech pevných a pohyblivých („nefixovaných“) tvorů a udělal jednu věc, jednu sílu, a z ní Adama. Tak se staly všechny tyto síly skrze Slovo „budiž“ jedním kusem a ten se tehdy nazval A Z O T a byl 1. 2. 3. do Sulfur ♁ Sal ♁ Mercurius ♁ uzavřen jako Arca (Archa) a tento jediný kus byl nejprve pro sebe sama v první materii země ♁ voda ♁ vzduch ♁ a Slunce ♁ a z toho Bůh udělal Sulfur ♁ Sal ♁ Mercurius ♁ .

Sulfur ♁ byl určen k tomu, aby přijal tisíckrát tisíc tvarů, kromě toho má ještě v sobě skrytou kabalistickou jednotlivou bytost (Unarius) a tato jednotlivá bytost je přírodou označena číslem 1.

Stejně tak je tomu se Sal ♁ , obsahuje kabalistickou dvojnost, je označena číslem 2 a určena pro mnoho tisíc tvarů.

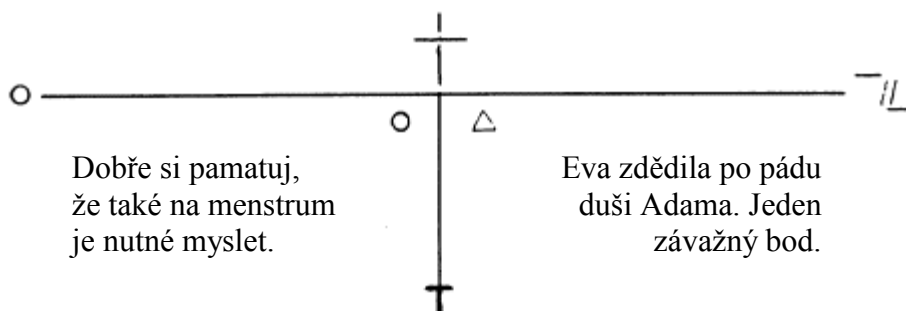
AZOT světa je ale Mercurius ♁ , ten obsahuje kabalistickou trojici a je označen trojkou nebo ♁ nebo ♁ a je v mnoha tisíckrát tisíci formách, bez konce.

To platí i pro materii Limbu člověka, jak z ní povstávají elementy a rozličné síly, ukazuje jméno „AZOT“ jak je vepsáno prstem božím ve všech věcech, formách a tvorech. Tyto znaky nelze porovnat s písmeny žádného lidského písma, je to nebeské písmo božského Stvořitele.

Věnujme nejprve pozornost znamení Azot. V něm totiž leží ukrytá veškerá tajemství všech tajemství a projevují se hledajícímu. Toto je svaté arkánum a z něj má archa židů svazek svého jména. Všimni si těchto znaků ♁ ♁ ♁ zapamatuj si, jak jsou označeny svým vlastním charakterem.

Když uvádím tento znak $\oplus$ nebo jej vsadím do textu, tak tím míním Sulphur. Vsadím-li ale toto znamení $\ominus$, tak tím míním Sůl. Když ale uvedu toto znamení $\ominus$, tak to znamená $\Delta \overline{II} \circ \overline{OT}$ Mercurius.

Čárka $\cup$ se proto kreslí zesponu nahoru, protože každá síra ohně chce ven nad sebe a vznáší se nad sebou. Je to ohnivé těleso a na ohni lze nejlépe poznat, jak chce stoupat vždy vzhůru do výše. Nese svou vlastní materií, totiž síru sebou a nad sebou. Toto „nad sebou“ platí ve vztahu na bod, který je středovým bodem $\otimes$ svého okruhu. Proto si povšimněte této figury.

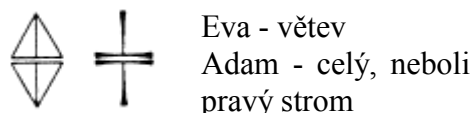

Dobře si zapamatuj: $\circ \overline{II}$ je linie života vedouc od levého ucha člověka až k uchu pravému. $\top \Delta$ je linie života od nosu do středu linie života, to jest líni „Trival“. Takto vycházejí z jednoho bodu tři linie. Jedna směřuje doleva, to je $\overline{II}$, druhá doprava, to je $\circ$ a třetí nejde ani doprava ani doleva, ale drží s středu mezi $\overline{II}$ a $\circ$. Proto pozoruj tuto figuru.

Zde je Ternarius otevřen, a sice u Adama. Proto je také ke cti Boha zjevný a ne zastřený.

Ternarius je uzavřený vpředu na hlavě ženy $\ominus$ a vzadu otevřen. Kdyby tomu tak nebylo, nezemřel by žádný člověk. Toto je Arca Naturae, která je drážděním ze strany satana obdařena čtvrtou linií. Proto se dívejte a přemýšlejte, co tento znak znamená.

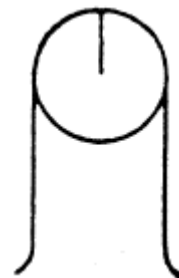
Linie života $\top$ Evy neukazuje na linii života Iliasteru, nýbrž na linii života S. nitri. Linie životního centra ženy se nachází vzadu na hlavě a směřuje pryč od Iliasteru. Co to znamená, hned ukážeme.

Sulphur (síra) měla jako pralátku svého jsoucna oheň a vzduch. Sal (sůl) měla jako pralátku svého jsoucna vodu. Obě byly pralátkou Mercuria (rtuti). A tak byl tedy v síře oheň a vzduch, ale žádná země. Eva měla před pádem životní linii vpředu i vzadu na hlavě uzavřenou, a přece není ze stejné země, ze které je Adam, poněvadž je jí dán jiný Limbus. Adam vyšel ze země neboli Limbu velkého světa. Ale Eva byla ze země a Limbu světa malého, z Limbu Adama. Nazývám zde, člověka (Adama) nebo Evu, životem a ne tělem. Proč tomu tak bylo? Eva byla pannou ve svém duchu i životě. Ale Lucifer odjakživa nenáviděl panenství. Byl stvořen v nebi za účelem, stát se panenským a nezatěžovat se zlem, ale porušil přikázání. Co bylo příčinou přestupku přikázání bude ukázáno kabalistickým znamením přírody, jehož pozorováním se poučíte. Nelze to vyjádřit slovy, jde to pochopit jen rozumem.

Aby člověk poznal, že získal svoje tělo z pomíjejících věcí, dal ihned Bůh Adamovi, a když byla stvořena, také i Evě, přikázání, aby pamatovali nejen na pozemské, nýbrž i na nebeské věci. Lucifer byl svržen na zemi a jeho nebeský rozum byl přeměněn na pozemský, to znamená, že jeho věčná moudrost byla trestem proměněna na moudrost pomíjející, poněvadž neprojevoval svému stvořiteli

úctu. Boží stvoření Adama a Evy se podařilo dobře, Evě se zalíbila pěkná Adamova postava a svými očima se do něj zahleděla, neboť se jí v podobě Adama zjevil satan. Zapamatujte si: Jak Adam vypadá, v takové podobě se jí objevil Lucifer, tedy v podobě, jakou měl Adam po pádu. Adam neměl před pádem mužský úd (Virgam Naturae), a proto se také Eva do Adama nezahleděla. Jak se nyní objevuje Adam se svým mužským údem, je jeho monstrosním znamením. Had je hladkým zvířetem od hlavy až k ocasu, což můžeme vidět na meluzínách, které jsou nahoře člověkem a dole rybou. Zde vězí jedno zvláštní filosofické tajemství.

Nyní slyšte a zapamatujte si následující: Mužský úd nám ukazuje jednoduchý bod, jednotlivé bytosti, rozdělený do dvou částí. To poznáte na tomto znamení. Proto také najdeme v člověku dvě ledviny, zatímco Adam před pádem takový tvar neměl a nebyl vybaven ocasem ani ledvinami. To také dobře ukazuje aquastrický plod ryby a meluzíny. Všimněte si jiker a mlíčí ryby. To je závažný symbol přírody. Podívejme se na ptáka, také nemá žádný zvláštní úd, aby jím vypouštěl vodu. Je dobré zvážit, zda-li by lidé mohli rodit, kdyby neměli takový úd a zdali by bez údu bylo možné vypouštět nápoje a potravu, kdyby ji přijímali tekutou. Toho je třeba velmi dbáti.

Z toho dále vyplývá, že je mnoho rozličných tvorů, kteří takovýmto způsobem otěhotní, množí se a rodí; přikázání „množte se a narůstajte“ by se dost dobře nemohlo bez tohoto údu naplnit. Dobře se ví o tom jak ryba rodí, ale nepočne přitom jako člověk pádu. Kdo neporozumí tajemství jednorozce a baziliška, ten ať pomlčí o teologii. Jednorozce vzpomínám proto, abych mohl ukázat čistotu Adama a Evy, kteří byli bez přestání v pokušení satana. Když jsem to podstoupil a zabývám se linií života, děje se tak proto, že dobytek má obvykle dva rohy a jednorozec jen jeden. To všechno nebylo nařízeno zbytečně. Porušením linie se oznamuje existence dvourohých zvířat. Ale jednorozcem bude znázorněna postava Adama. Proto si zapamatujte: Jednorozec nese svůj roh uprostřed čela. Ostatní tvorové nesou rohy dva, totiž na každé straně jeden. Roh jednorozce stojí na linii života, takže iliastrické poukazuje na kagastrický chaos. Poněvadž od chaosu a Casus (pádu) má tato linie svoje jméno. Jednorozec ukazuje svým rohem svou čistotu a chrání jí. Slyšte dále, co vám chci ukázat na příkladě meluzín. Plavou na vodě a přece žijí ze vzduchu ne z vody, a nejsou vybaveny pohlavím. Měli byste číst o pravé meluzíně, která ve Francii na zámku Losinier plodila děti s křesťanským mužem a každou sobotu se stávala nestvůrným tvorem, to znamená, že pod pupkem byla rybou a nahoře člověkem. Jestliže tomu nechcete uvěřit a vaší nevírou usvědčit Boha stvořitele ze lži, pak si to každý může před Bohem zodpovědět.

Jednorozec ukazuje věčnou čistotu Marie a meluzína pád našich prvních rodičů. Čekala na duši a toužila, že jí obdrží od Raimunda, a proto si jej vzala. Tato pohanská žena si myslela, že když bude mít za manžela křesťana, že se s ním účastní i říše boží. Prorok Jonáš ve velrybě dobře viděl, odkud přicházejí meluzíny. Proto uviděl mocná mystéria. Snad je sepsal, ale jeho spisy nejsou po ruce. V Apokalypse je hodně z tohoto tajemství zjeveno. Proto, když budu vykládat teologa Ezdráše, vysvětlím správně vše, co napsal o elementu vody.

V každém elementu je dáno zvláštní pokolení člověka, které nemá pohlavní úd k otěhotnění a množení se, neboť jej nepotřebuje. Přijímají potravu a přece nemají žádnou stolicí jako lidé a přesto žijí podobně jako my.

Toto všechno jsem vyprávěl pro případ, kdyby někdo nechtěl věřit, že Adam a Eva byli před pádem také bez pohlavních orgánů a přece se mohli množit, jíst a pít, aniž by museli mít stolicí. Ale to všechno se ještě prokáže.

Dále budu psát o linii života, abych ji vysvětlil; slyšte tedy, proč staří malovali Marii do klína jednorozce, který měl být symbolem Krista. Je to vlastní symbol Kristův a cudnosti Marie. Píše-li se, že Fénix má shořet a z jeho popela se mají opět vysedět mláďata, tak to nic není. Zapamatujte si, jak to vlastně Fénixem bylo. Veškeré důvody vedou k domněnce, že salamandr a Fénix jsou totožní a že žijí v ohni. Zvířecí život je čtyřnásobný a iliastrický je rovněž čtyřnásobný. To se vztahuje i na duši. Duše nemůže žít jinak než prostřednictvím čtveré životní síly čtyř elementů, stejně jako oheň

nemůže hořet, když nemá dřevo, vzduch atd. Tak je tomu i se životem salamandra, to jest s Fénixem veliké ohnivé přírody. Dále si zapamatujte: Je-li oheň pro Fénixe potravou a slastí, jak by potom mohl shořet? Kdyby jej spálil, byl by oheň jeho smrtí. Je tomu ale tak, že oheň je životem Fénixe. Jestliže řeším tento filosofický problém, děje se tak proto, abyste porozuměli mystériu přírody. Nyní je už s filosofií kříž, ale v době Aristotela a Platona se filosofovalo. Člověku, který má nadání od Boha přináleží, aby těmto věcem porozuměl, aby něco skutečně znal a nemusel vymýšlet z kagastrické filosofie nebo spekulace a fantasie. Proto vězte, že Fénix je iliastická duše. Duše žije v ohni, to jest v srdci, tam kde sídlí největší žár ohně mikrokosmu, tam má své skutečné místo. Ještě si dobře zapamatujte, že duše sídlí v ohni proto, poněvadž nic nepocituje a nelze jí způsobit žádnou újmu ani ji poranit zbraněmi. Kagastrická duše má však v sobě ducha citlivosti. Pocituje smrt, bolest a nemoc, a proto musí plavat na pouzdře vody, ochlazovat se a často osvěžovat. Proto plíce musí tak často přifouknout srdci vzduch. Kagastrická duše potřebuje vzduch a chlad. Ne vždy dobře snáší, když se stává chlad nebo žár příliš velikým a překračuje únosnou míru. Ačkoliv je chlad jejím životem, při jeho příliš silném stupni je protivná. Iliastická duše je takového druhu, že jí chlad ani horkost neškodí, nýbrž žár je jejím životem a potravou, vzduchem a rozkoší, radostí a slastí. Toto je salamandrický Fénix, který sídlí v ohni a je duší Iliasteru v člověku. Z toho vyplývá, že duše uvnitř postavy člověka roste a má svůj kořen v srdci, zatímco se její větve dělí v krvi žil, kde sídlí duch ohně a samotný oheň, tak jako se strom rozděluje do svých větví. Proto má pravá duše své sídlo a obydlí v krvi žil a tepen. Tolik o Fénixu.

O jednorozci provedeme následující filosofickou úvahu: Má v sobě kus Limbu, ze kterého byla vzata kagastrická duše, aby se prokázala cudnost Evy před pádem a dosvědčila se cudnost Marie po pádu Evy. Podle toho poznají lidé nevinnost a cudnost Marie, je to pro ně symbol nevinnosti boží, jenž nenesl vinu na porušení cudnosti Evy a Adama nebo na přestupku božího přikázání. Bůh netrestá žádného člověka za to, k čemu ho donutí, aby učinil. Nebylo osudem Adama a Evy zvířecké žít v salnitrickém způsobu, bylo jim souzeno žít způsobem iliastickým. Proto byl stvořen jednorozec. Tak jako povstal jednorozec, tak by se také rodili lidé. Vidíte, že slunce daruje a přivádí všem tvorům s pomocí hvězd život. To prokazují koňští brouci a červi, komáři, mouchy a také myši, když přijali vzduchem skrze slunce svůj život. Ve Španělsku, ve východním moři, se rodí na vzduchu mladé myši; postavíme-li tyč se snopem slámy, myši sluncem ožijí stejně, jako se oživí lev řevem své matky a svých rodičů. Stromová husa přijímá svůj život tak, že ačkoliv je na stromě, roste z vody. Letí-li na vodu, znamená to pro ni život, ale kdyby letěla na zem, byla by to její smrt. Jako země znamená pro stromovou husu smrt a voda jí dává život, tak je stromová husa symbolem lidského života a přestupkem božího přikázání. Život Adama měl své místo v nebi, tak jako se uskutečňuje život iliastické duše a Fénixe v ohni. Život Adama, přijatý z vody, se na vodě uskutečnil, stejně tak stromová husa žije na vodě. Proto utrpí stromová husa na zemi smrt a změní podobu a země je toho příčinou. Taktéž znamená země smrt a přeměnu podoby proporcí těla pro Adama. Stromová husa shnije a stává se potom v některých krajinách želvou. Takových jsem hodně viděl ve Španělsku a v jiných severských zemích jako Laponsku, Švédsku, Finsku, Kursku atd. O stromové huse jsem učinil zmínku proto, poněvadž z ní byla zrozena želva. Asi také dobře víte, jak vzniká žába z kachny a myš z úhoře. Tak jako má úhoř své tělo ze vzduchu a vody, tak se také musí vědět o myši, že vzniká ze slámy a ze vzduchu. Když leží sláma napůl ve vodě a napůl ve vzduchu, vzniká úhoř a z úhoře na zemi zase myši. Zapamatujte si dobře: Úhoř touží po pozemské potravě stejně jako myš nebo pták. To činí také žába. Proto vylézá žába z vody do trávy a stejně tak to provádí úhoř. Proč se to stává je ale před vámi skryto. Žába to činí, protože se zrodila s ocasem. Jako se plazí úhoř bez nožiček z vody na zem, tak se také plazí žába a silou země se stává čtyřnohou. Stejně povstal jednorozec Behemoth z vody a skrze sílu země se stal čtyřnohým. Na vodě má jednorozec ocas a šupiny. Na zemi šupiny a ocas ztrácí a stává se čtyřnohým a místo ocasu dostává jediný roh, který není zdvojený. Dále si zapamatujte na příkladu stromové husy, že žije na zemi, ale vzhledem ke své podobě utrpí na zemi smrt. Svůj život neztrácí, ale stává se z ní želva. Tak také promění Behemoth na zemi svou formu a život. O Behemothu si přečtěte ve 40. kapitole

knihy Job. V kabalistické práci vám Joba vyložím a sdělím vám, co v něm bylo znázorněno symbolicky o jednorožci, o novém těle a stejně tak o Marii. To vše se významově vztahuje na pád Adama a Evy. V tomto smyslu se vysvětlí linie života.

Adam a Eva ztratili podobu boží, totiž podobu iliastické duše v ráji a následkem pádu jim bylo nebeské obydlí (které nebylo stvořeno pro zvířecí tvory) odebráno. Adam a Eva ztratili pouze nebeské obydlí podobu nebeského tvora, život nebeského Iliasteru v nich ale úplně nezhasl, jen jejich podoba byla poškozena, jak to později pochopíme na jednorožci.

Iliaster je u Adama na stejném místě hlavy, jako jediný roh u jednorožce, jenž mu narostl uprostřed čela, nahoře na Iliasteru. Dva rohy znamenají necudnost, a dělené čelo rozštěpení z jednoty do dvou jsoucen. Všechna dvourohá zvířata jsou nečisté přirozenosti. Jednorohý jednorožec je ale sám stvořen k tomu, aby znázornil čistotu. Proto také neznamená rozmnožení a necudnost, je cudný a není dělen do muže a ženy, je jen mužského rodu. Proto nemohl nikoho jiného trpět, než pouze Marii, opravdovou pannu. Když se Marie objevila v židovské zemi, tu se ukázal jednorožec a ležel v klíně Marie, jako svědectví, že v jejím klíně neleží zvířecí stvoření, stvoření se dvěma rohy, které se množí pozemským salnitrickým semenem a dvourohým tělem, nýbrž to mělo význam, že porodem Marie se očekává příchod Krista.

Ještě se musím zmínit o želvě, která je opatřena svou tvrdou skořápkou a kostmi a všechno svoje maso má schované v kostěné skořápce, takže z ní nelze nic vidět. Skořápka vyrůstá se želvou stejně jako s člověkem nehty a vlasy. Želvy jsou čtyřnohá zvířata a přesto se rodí obklopena vaječnou skořápkou. Stejně jako se ze skořápky vylíhne kuře, tak se také sluncem vylíhne želva, to vše ale potřebuje určitou dobu, po níž rodí mláďata ze snesených vajec, přijatých na vodě. Želvy pokládají vejce do písku tam, kam se slunce nejlépe dostane. Sluneční záře působí s hvězdami žár, mládě dozrává, vylamuje skořápku a vylézá. Tak tomu také bylo i s člověkem Adamem. Ten zcela přijal svou velikost v dokonalé proporcii, byl hned tak veliký, jak měl být a přesto to bylo pouze mladé dítě, nově zrozený tvor. Tak jako není skořápka vejce samotnou želvou nebo kuřetem, ale jen schránkou mladého kuřete, tak byla také mozková skořápka Adama a Evy v určitém smyslu skořápkou vejce. A jako se kuřátko oživilo žářem slunce, takže se skořápka, která je předtím obklopovala, rozlomila a musela mláděti ustoupit, tak zakusilo také slunce mikrokosmu skrze d'ábla, při vylíhnutí dělení, kdy se mozková skořápka Adama musela rozlomit. Proto se také objevuje poloviční kříž T na Adamově mozkové skořápce. Ačkoliv se narození kuřete uskuteční tím způsobem, že mládě vyleze ze skořápky, nestalo se tak u Adama a Evy, neboť oni zůstali ve skořápce, ale přesto je skořápka dělená, a Adam nese šterbinu, která představuje poloviční kříž. Eva nese druhou polovinu. A když postavíme dva lidi, totiž muže a ženu očima a obličejem k sobě, tedy hlavami, pak zjistíme, že Eva má šterbinu a iliastické znamení vzadu a Adam vpředu. Tato znamení mají tajný smysl a značí vzájemné obvinění ohledně nedodržení příkázání, ačkoliv příčinou toho všeho je d'ábel. Proto je dobré vědět, že ve starém těle se žádný plod nenalezne a nemá se tam hledat. Zapamatujte si dobře, že to, co přichází ze starého těla, nestojí za nic. To brzy každý pozná, i ten, kdo má jen malý rozum. Proto se také nemá na žádné osobě - i když se zdá být krásná - hledat v její kráse půl zbožnosti. Člověk se nemá posuzovat podle své podoby, ale podle srdce.

Co se okolnosti týče, že sluneční záře vylíhne všem tvorům jejich mláďata, tak vězte, že není žádný tvor, který nepotřebuje vylíhnutí, jež by nebylo zrozeeno sluncem podle jsoucná. Z toho také vyplývá, že mláďata nepřijímají svůj život jinak, než skrze sluneční vylíhnutí. Tím naplním velkou kapitolu.

Tenkrát, když byli stvořeni Adam s Evou, nebylo žádné slunce k tomu, aby se tito dva tvorové vylíhli, než pouze Bůh. Jak byla podána zpráva v první části tohoto filosofického pojednání, nebyl zpočátku salnitrický život, jeho jsoucná, duch a také nebyl kagastrický život. Přesto se museli Fénix a salamandr, to jest iliastická duše, jejíž život probíhá v ohni, vylíhnout. Bůh ozářil svoje mláďata ve skořápce jako slunce, tak, jako svatý Duch zastínil Marii, aby otěhotněla. Takto počal Bůh líhnout své tvory. Dábel ale zpozoroval, že tito dva tvorové mají mít nebesa, ze kterých on byl

vyhnán, a proto začal slunce spravedlnosti, to jest Boha Otce, rmoutit a přiblížil se se svou příšerou a zjevil se Evě jako had, skrze kterého Evu podvedl a ona dostala zvířecí touhu, jak později všechno vysvětlím.

Nyní si povšimněte, jak mnoho mláďat se zrodí od svých rodičů, ale vylíhnout je musí rodiče cizí. To vše můžete poznat na mnohých dvounohých i čtyřnohých zvířatech, jak to ukazuje kukačka, jejíž mláďata se vylíhnou pod jiným ptákem, a želva nevysedí sama svá mláďata a přesto jsou živoucí. Je nutné si také zapamatovat, že kukačka se vznáší ve vzduchu a svými křídly znázorňuje vylíhnutí Duchem svatým, který stvořil člověka. Totéž činí také skřivan. Vzlétá do výšek a oznamuje svým hlasem vylíhnutí skrze slunce a skrze Ducha svatého. Dobře si povšimněte jak hrom poškozuje ovoce a plody tak, že se stávají červivými, což si můžete ověřit na ořechu a různých plodech. Nyní dobře sledujte moje filosofické zkoumání. Když byli utvořeni Adam a Eva, tak spadla duše světa -Azot, jako sperma do dělohy velikého světa, jako rosa (Tau), jak tomu vždy u pádu semene je. Odjakživa je známo, že když semeno vplyne do špatné dělohy, vznikne z toho potrat. Máte také vědět, že sperma a Tau (rosa) jako semeno země, vzduchu, vody i ohně spadlo do pomíjející dělohy a tato děloha byla poskvřena potratem, a to byl ďábel. Zadržel světlo jeho září, to jest překazil vylíhnutí Duchem svatým, který stejně jako slepice nebo husa, sedící na vejcích, hlídá mláďata a stará se o ně. Slepice dobře ví, že je možné jí v tomto úmyslu zabránit. Tak také ďábel poskvřil dělohu pozemského člověka. Děloha je to, co má v sobě ďábla. Ďábel ještě přebývá v děloze velkého světa a proto je také děloha velkého světa nazývána peklem a tak tomu je. Ďábel v ní přebývá. Porozumět se tomu má tak: Když Syn boží přišel na svět, tak patriarchové, kteří v mesiáše doufali, dostali nové tělo a byli vyvedeni z pekla, bylo jich veliké množství a zástup, mezi nimi David, Enoch, Eliáš, Mojžíš a Aaron. Poněvadž děloha, ve které byl stvořen Adam, byla úplně jasným nebem, klenoucím se nad vodou, mohl ďábel dobře vidět stvoření, proto také slyšel, jak Bůh pravil, že stvoření je dobré. To připravilo ďáblu tak prudkou a velkou mrzutost, že zuřil a řádl tak velice a tak hrozně, jak se od stvoření a trvání světa ještě nechoval. Věděl, že těmto dobrým tvorům bude patřit nebe. Proto se zjevil Evě, která měla jen panenské představy (imaginace) tak hrůzně jako had v podobě Adama. Zastínil Adama nebo spíše strom, na kterém byl Adam stvořen, to znamená, že strom, který byl stvořen a vyrostl, je posedlý, o čemž také zpravuje Ovidius, že se lidé promění ve stromy, v jeleny, medvědy atd. Ten chytrý šibal tedy věděl, že když Adam sní pozemskou potravu, bude i jemu vtěleno Slovo Páně. Proto hned na začátku znečistil kořen a semena stromu a chtěje takto přivést Adama k pádu, vklouzl do stromu. Eva snědla monstrózní plod, a proto propadla hříchu. Tomu rozumějme tak, že Slovo Páně mělo být a ještě je potravou duše. Chléb by neměl být posedlý, nýbrž čistý a neposkvřený. Slovo Páně je andělský chléb, manna. A ďábel jej ještě stále falšuje. On ví, že Kristus je touto mannou a že bude elixírem a fermentem chleba a potravou duše. To má za následek, že ďábel zamýšlí potravu člověka, ze které by on žil, přiotrávit. Člověk nežije pouze ze samotného chleba, ale z každého slova, které vychází z úst Boha.

Jelikož jsme nyní obrátili pozornost na potravu, kterou Bůh uvolnil člověku, musím se i trochu zabývat teologickou prací a vzít si teologii na pomoc. Jinak by nebylo porozuměno dělení a štěpení na iliastickou a kagastrickou linii života. Kagastrická a iliastická duše a mysl tvořily před pádem jednotu, ne dvojnost, toto štěpení nastalo teprve potravou, jak praví písmo. Uvedli jsme také, že by mohli lidé žít bez stolice a nepotřebovali by těch orgánů, které slouží k rozmnožování. Tyto narostly teprve po pádu, stejně jako roste vole muži, který pije vodu ze solnohradské krajiny Pintzger. To je nutné ještě podrobit filosofickému zkoumání.

Nyní by se někdo mohl zeptat, proč Bůh stvořil tak rozmanitou potravu, když si lidé nemají plnit svoje břicha a nemají chodit na stolicí a přitom člověku přikázal potravu používat a jíst. Kdo se takto zeptá, ten neví nic o pádu Adama, postavě a vzhledu člověka před pádem. Když to tedy nevíte, tak také nevíte, jak oba, Adam a Eva upadli do hříchu. Nikdo ale není tak slepý, aby neviděl, jak moc představitivosti (imaginace) denně v mnohých ženách připojuje monstrózní znamení na jejich plody a jak dobytek často taková monstra rodí. Jeden se narodí bez nohou a až

později nohy obdrží. Tak se také rodí veškerý dobytek bez rohů a obdrží je teprve časem. Proto pravím, že Adam a Eva se dopustili hříchu dříve, nežli jim takové orgány byly dány nebo jim narostly. Ačkoliv Adam ani Eva nedostali rohy, přece jen mají nestvůrné orgány - Adam svůj penis, žena přirození atd.

Poslechněte si sjednocený teologický výklad o potravě, bez toho, že se tím ubere významu filosofie. Teologie není ničím jiným, než filosofií o pádu Adama. Kabala prokáže, že Bůh stvořil člověka, který žije andělsky a ne zvířecky. Proto praví Bůh k Jobovi: „*Behemoth žere seno jako vůl.*“ Tím mínil jednorožce. Bůh stvořil andělskou potravu tak dobře jako anděly samotné, totiž Adama a Evu, kteří mají tuto andělskou potravu jíst. A jelikož takoví byli, Bůh je nazývá dobrými. Nyní musím andělský chléb popsat, abyste mohli pochopit, jak Adam se svou ženou měli andělsky jíst a žít. Přijali příkázání nejíst ze stromu zvířecího poznání, ze kterého se napájí zvířecí tělo; božím příkázáním bylo, aby jedli potravu andělskou. Bůh chtěl, aby se jídlo vykonávalo andělským způsobem. Potom by lidé žili jen skrze každé slovo, které uniklo ústy Boha. Tomu bylo ale zabráněno hadem, ale vy nevíte, jak se to stalo. O tom následuje pojednání *o manně*.

Manna, andělský chléb

Ve filosofii je známo, že člověk může dobře žít, i když nenaplnuje svůj žaludek. Že lidé i zvířata jsou ve své přirozenosti stvořeni Bohem, prokáže umění separace, to jest alchymie. Vezměte v úvahu včely; tyto připravují med z nejušlechtlejší manny všech květin. Není to však jejich potrava, neboť včely mají jinou potravu než med. Ten je něco jiného. Ačkoliv med mají ve svém těle, přece mají jinou potravu, která slouží k zachování jejich těla. Veškerý med se nejprve musí stát v tělech včel medem a potom je nám teprve včelami dán. Stejně mléko, které nám kráva dodá jako potravu, tak také med není potravou včel, nýbrž jej musí jako potravu a lék připravit.

Byla to vůle Boha, aby člověk jedl andělským způsobem. To prokázal Jan Baptista. Jedl mladé výhonky stromů namáčené v medu, ne však kobyly, jak někteří řečnili z nerozumu. Jan jedl andělsky ústy a ne žaludkem. Nechodil na stolici. Všichni můžeme také jíst tak, jako to činil Jan. Neboť ústa mají stejně tak archeus a stomachus na strávení potravy jako žaludek v těle. To je nám symbolicky („magicky“) zobrazeno přírodou. Když chce být někdo tak hrubý a odporovat tomu, ať se podívá na opici. Co opice přijímá a nebo žere, to nejprve bere do huby, jak lze dobře pozorovat. Nejprve to sní v hubě, potom teprve předá žaludku. Stejně provádí kráva při přežvykování, což je skutečně správný způsob žraní, ale je zvířecí. Člověk nepotřebuje vnitřnosti ani střeva a ještě méně ostatní trávicí orgány. Nepotřebuje je všechny. Zde si však musíme uvědomit, že byl proměněn z věrného obrazu božího v něco jiného. I kdybychom nechtěli věřit historce o Fortunatovi, v níž stojí psáno, jak Andolosius snědl v lese jablka, poté co unesl pannu Agrippinu a opět ji ztratil, nám ukazuje, že tato historka byla svatými lidmi poeticky sestavena a popisuje pád prvních dvou lidí. S jablkem je tomu tak, Andolosius měl sníst jablka, z nichž mu narostly rohy, to znamená, že z nich dostal zvířecí podobu. A dále vězte, že tím byl míněn Adam, který kvůli jídlu dostal monstrózní podobu. Když se v básni praví, že Andolosius ze lsti prodal Agrippině jablka, ze kterých narůstají rohy a jí se to také přihodilo, jak o tom dále báseň hovoří, je tím míněna Eva. Když báseň praví, že se tak stalo kvůli kloboučku, při kterém bylo možno vyslovit přání a který mu Agrippina odnesla, pak vězte, že to bylo myšleno následovně: Když si Andolosius přál být na nějakém místě, mohl pomocí kloboučku, který měl na hlavě, letět vzduchem a brzy byl tam, kde si přál být, tím je v básni znázorněno, že Adam a Eva před pádem byli také takoví, měli totiž ještě na hlavě klobouček, což znamená, že dříve než se jim zlomila čára života, mohli být stejní jako andělé, a nebyli odkázáni na zvířecí chůzi, ale mohli si posloužit andělským způsobem pohybu. To jim ale bylo v důsledku pádu odebráno. Když se v básni praví, že Andolosius opět dostal svůj klobouček, pak je tím myšleno, že co ztratil Adam, se opět obdrží skrze Krista. A jestli se v básni praví, že Andolosius znovu dostal váček včetně kloboučku, pak to znamená, že Adam bude žít dočasně a také věčně, pokud bude svého provinění litovat. Neboť pytlíček znamená dočasné statky a bohatství. A jak se takový klobouček nedá zaplatit všemi statky světa, a ani penězi koupit nemůže, tak se také nebesa nemohou dočasným bohatstvím zaplatit, ale pouze pokladem pytlíčku věčného člověka, to jest čistým, pokorným srdcem a vírou. Klobouček znamená víru. Žádná jiná věc nemůže hledět než hlava neboli oči v ní. V této básni leží výklad pádu Adama a já chci celou historku později lépe vysvětlit.

Andělský chléb je nyní obstarán, aby, když z něj člověk bude jedenkrát jíst, neměl více hlad, neboť tímto chlebem a nápojem je Kristus sám. Kdo z něj jednou pojí, ten již více nebude hladovět. Proto slyšte dále následující.

At' člověk jí mnoho nebo málo, brzy je opět hladový. Neboť dočasné nedává žádné věčné tělo. Tak se může dočasná strava zneužít a člověk tím zhřeší. Když se to děje, pak je to jen zvířecí způsob života a ne andělský, pro dobytek to ale žádný hřích není, jelikož nemá žádnou duši. Vzhledem k tomu, že člověk duši má, může Boha rozzlobit svou nemírností v jídle a pití. Z toho také vychází, že Adamův pokrm byl počítán jako hřích. Adam měl jíst andělským způsobem a pamatovat na přikázání boží, aby je nepřestoupil. Andělé jedí nebeský chléb a jejich pokrm není nic jiného než nahlížení na velkou nádheru Boha. Oni více nezavrou oči a dívají se neustále s velkou obezřelostí na Boha, jejich stvořitele. Proto se také modlíme v „Otče náš: Pane, tvá vůle se uskuteční, jak od andělů v nebi, tak také od nás lidí na zemi.“

Andělé uskutečňují vždy vůli Boha, neboť nikdy neodvracejí svoje oči od Boha, svého stvořitele. Proto znamená tento chléb nahlížení, totiž andělský chléb, jak v symbolech čteme v bibli. Dábel dobře věděl o andělském chlebu, který nasýtil dobré anděly nahlížením na Boha a jeho nádheru, a že je to jejich potrava. Proto chtěl převést význam Krista na dočasný chléb. Ale tam až jeho umění nedosahovalo. Kristus nehladověl po dočasném chlebu, nýbrž po kalichu, který pil se svými apoštoly. Nebeský Aquaster a Archeus požadoval muka a utrpení, aby ukázal svou poslušnost a vůli vůči svému nebeskému otci. Proto pravil svým učedníkům, že celým srdcem touží společně s nimi jíst velikonočního beránka. Bůh tím nemínil tělesnou potravu, ale potravu jeho utrpení, aby mohl skrze muka a utrpení znovu přinést to, co Adam a Eva ztratili svým pádem.

O dočasném jídle je nutné dále vědět, že je příčinou spánku člověka. To není bezúčelný pád. Když člověk spí, znamená to smrt. Jestliže dočasná potrava udržuje po určitou dobu pomíjející tělo, pak je to jen flikovaná věc a nelze v tom hledat nic dokonalého. Je to jen denní flikování, protože hlad nebude nikdy ukojen tak, aby již nebylo zapotřebí druhého nebo třetího dne k opětovnému flikování. Nebeský a andělský pokrm ale nasýtí nového člověka tak, že již nikdy nemá hlad. Proto také Kristus hovoří: „Kdo z mého chleba (to jest Kristus sám sebe označuje jako chléb) jednou jí, ten nebude nikdy hladovět a nikdy neuvidí smrt.“ Kristus praví, že člověk již neuvidí a neutrpí smrtí. Z toho vyplývá, že Kristus chce, abychom jedli andělský chléb, který je jeho tělem. Není nutné, aby andělé jedli tělo Krista, neboť Kristus nezemřel kvůli andělům, poněvadž andělé nehřešili, a k tomu, aby hřešili, nemají tělo. Nemají maso a krev a přece nejsou duchové, poněvadž mají tělo, ale ne z masa a krve, nýbrž z nebeského jsoučna, ze zvláštního Limbu, o čemž se bude filosofovat v jiné kapitole.

Lidé Adam a Eva byli stvořeni jako andělé a měli nekrokomicickou duši. Měli také zvláštní Limbus, který měl zvláštní postavení a rozdílnost od Limbu pozemského Adama. Je nutno také vědět, že stále ještě máme moc stát se dětmi Boha, anděly a bratry Krista, a proto je nám také poskytnuta andělská potrava. Jestliže Kristus praví, že zdravý člověk nepotřebuje lékaře, nýbrž jedině nemocný, tak zdravými miní anděly, poněvadž oni nehřešili. Ačkoliv se stalo, že lucifer hřešil, pročez byl také z nebe vyhnán a zatracen. Když Bůh lucifera nešetřil, co má potom učinit s námi, jestliže pohrdáme andělským pokrmem a přitom máme čas a dny, abychom lék užívali.

Dále si zapamatujte o andělském chlebu, který je stvořen za pokrm lidí, že nelze uvěřit tomu, aby Bůh nevěděl, že dábel bude tuto potravu žrát. Bůh varoval Adama a Evu, aby nejedli takový chléb, jímž dosáhnou dočasné smrti. Pravil, že by neměli jíst ze stromu poznání dobrého a zlého. Nyní slyšte následující filosofické přednesení.

Praví se, že se Bůh díval na svůj výtvar neboli dílo a řekl, že je dobré. Nyní se zdá, že vzniká rozpor, když Mojžíš praví, že Bůh mínil stromem, ze kterého měl Adam zakázáno jíst, strom poznání dobra a zla. Zde je však nutná následující úvaha. Bůh má podle svého způsobu všechny věci dobře pojmenovány. Potom by musel být dobrým také dábel. Poněvadž jej přece stvořil Bůh. Dábel byl ale zlý, neboť přijal zlo, a proto byl také vyhnán z nebes. Bůh dábla nevaroval, aby jedl ze stromu poznání dobrého a zlého, poněvadž andělé nejí. Jejich potravou zůstává jen to, že

nahlízejí do tváře Boha a žádná jiná potrava nebyla andělům od počátku, při jejich stvoření určena, než jak bylo dáno na vědomí, samotné nahlížení. Proto dejte pozor na hada, kterého měl Mojžíš v poušti. Had zde byl dán Mojžíšem za tím účelem, aby se na něj pohlíželo. Mojžíš dobře věděl, že hřích nastal v důsledku nahlížení. Ale to, že had byl dán na kříž potvrzuje poloviční T, které bylo Adamovi po pádu vtlačeno do jeho lebky, jelikož se díval na hada. Nyní je třeba si povšimnout, proč Mojžíš stvořil hada. Jestliže má had znamenat Krista, potom každý dobře ví, že Kristus není žádný červ. Ale had je červ. Proto sledujte následující výklad. Mojžíš vytvořil hada z té příčiny, poněvadž věděl, že Kristus bude trpět za lidské pokolení. Proto postavil kříž, což znamená utrpení Krista. Had ale znamená pád našich prvních rodičů, kteří byli pohledem na hada svedeni k tomu, aby překročili příkázání boží. Bazilišek je přece hadem a všechno, na co se podívá, to musí zemřít, o čemž podávají zprávu zkušeni. Ačkoliv Eva hada viděla, nevěděla, že je to ďábel. Andělskou a nebeskou přirozenost ďábel neznal. Bůh chce, aby se lidé nesnažili poznat zlo. Proto byli Adam a Eva svedeni pekelným pohledem baziliška. Oba mladí a noví lidé byli jako mladé a novorozené děti. Kdyby neměli dětský rozum, ďábel by se jim nesnažil připravit pád. Krátce řečeno, zjevení baziliška musí přijít a dobře víme, jak povstal. Nejprve se stal skrze představu Boha věrolomný tím, že se domníval, že je tak krásný jako samotný Bůh. A tak se z něj stal bazilišek a ztratil svou andělskou podobu. Měl stejnou podobu jako Adam před pádem. A jak ztratil Adam svůj pravý věrný obraz a podobu božského člověka, tak také ďábel ztratil svou podobu. A jako je bazilišek nestvůrou, tak se stal Adam po pádu také nestvůrou. Neboť jak ženy stále prokazují, že se ze semen může stát monstrum, tak také semeno rozličných plodů ukazuje, že se důsledkem hromu stává nestvůrným. Hrom velkého světa je řečí Boha, ve které se vyslovuje slovo „budiž“. A bylo to dobré a tím také člověk přijal svůj nebeský život. Bůh byl mateřským klínem iliastrické duši, a proto se také stala slovem „masem a Limbem“, tělem nebeského člověka. Ďábel má také řeč a jeho řečí je hrom; všimněte si, že děloha makrokosmu má také hrom, což je její mluvou, tak jako řeč člověka je hromem mikrokosmu. Proto se podívejte: Stejně tak jako hrom činí jablka a hrušky červivé vznětlivými přeháňkami s krupobitím a bleskem, jak to vídáme i u ořechů, tak také ďábel infikuje pokrm člověka svým hromem a svou mluvou ve slovu „budiž“. Především udělal Adamově ženě nestvůrné oči; tak jako beztvářý obraz změní obličej dnešních žen na nestvůrný a ony tento obraz a znamení vtisknou svému plodu. Co se týká místa, kde Adam s Evou zhřešili a byli podvedeni, tak to se stalo napůl v nebi a napůl na zemi, neboť hlavou a horní částí těla byl Adam v nebi. Spodní částí, stejně jako Eva, byl na vodě v děloze velkého světa. Jelikož věčné a pomíjející nemohou navzájem existovat, naslouchal satan Adamovu tajemství, když mu Bůh přiváděl všechny tvory, a on jím dal jména. Zde byl Adam nebeský a pozemský právě tak jako Eva. A tu dal Adam Evě také jméno a pravil: „Toto je kost z kostí mé, a proto budeš nazývána mužatkou“. Zde přišel ďábel, bazilišek, a myslel také na řeč. Ale nebeské „budiž“ nemohl chápat. Jeho „budiž“, které mikrokosmos vyslovil, byl hrom a řeč malého pozemského světa; tomu satan porozuměl a ukázal se Adamovi - nejdříve ale Evě - a pravil také „budiž“. Uviděl dobře hlad obou lidí a svým „budiž“ a svou řečí oklamal Evu jakožto ženu a ne jako pannu. Jak měla zůstat pannou, když měla porodit dítě. Přesto si mohla svoje panenství zachovat, i když by děti porodila, jen kdyby se nedívala na ovoce stromu jako ďáblem posedlá. Nesměla protřpět zvířecí otěhotnění, nýbrž lidské. Nyní je ale oplodnění a těhotenství něčím nestvůrným, něčím, co odporuje obrazu božimu. Proto to nazývám nestvůrným. Proto dostává dítě, nejen když se žena dívá na potravu, nýbrž také, když vytrvale myslí na nějakou potravu pozemskou a tuto nemůže mít, její podobu. Toto si zapamatujte. Bůh dal velikému světu řeč a sílu představivosti a tato síla utvořila pozemskou dělohu pro elementární tělo Adama. Zde má děloha a duše velikého světa, prudce po tom toužíc, porodit člověka. Ale Slovo Páně, jež bylo „budiž“, se stalo masem, ale bylo to nebeské maso. Slovo Páně „budiž“ způsobilo sílu představy velikého světa a tak vodní děloha a duše otěhotněla a porodila pozemské maso. Toto vše se stalo současně a také ďábel se zde připlétl se svým „budiž“. Tak se Eva stala monstrem. Ne proto, že by Eva přijala „budiž“ satana. To netvrdíme. Ale duše a děloha velkého světa se stala infikovanou. A to se stalo pozemskému Limbu, stromu, který se nazývá korál nebo jak se také říká

Carolium. Caro znamená maso. Byl to strom, ze kterého byl stvořen Adam, a vyrůstal tak, jak bylo ukázáno na huse.

Nejprve musí otěhotnět a počít fantasie rodičů. To jest jsoucno fantasie. Adam a Eva byli touto fantasií obdařeni, aby se mohli množit... Stejně tak jako tesař musí nejprve získat představu o zamýšleném tvaru domu a podle toho jej pak postavit, tak i duše světa se nejprve musí stát těhotnou v představě a fantasii pozemských lidí. Neboť obě, lidská mikrokosmická i makrokosmická představa, jsou z mnohých příčin rovné pozemskému Aquasteru. Proto Aquaster nazývám duší velikého světa, neboť on je měsícem a v něm je skryté „budiž“ duše světa. Z toho dále vyplývá, že Aquaster velkého světa si všechno představuje („imaginuje“) a také všechno vidí, stejně jako člověk všechno vidí ve snu. Bůh lidem zakázal zjevené si vyřezat jako obraz. „*Nevyřezávej si žádný obraz atd.*“. To se také nestalo bez velké příčiny. Neboť duši světa nemá připadnout čest, aby porodila člověka, nebo mu dala lidskou podobu. Bohu Otci je tato čest dána ve všech věcech, poněvadž pravý iliastrický, nebeský člověk nebyl před pádem stvořen světem a nepřijal skrze duši podobu. Eva a Adam jsou stvořeni v pravé podobě boží a tuto podobu si také podrželi, dokud nebyl kolem stromu a uvnitř stromu obraz hada. Dábel dobře pochopil, že Azoth světa má takovou sílu, že skrze představu zachová celou životní sílu. Když člověk něco provádí, utváří a dělá, pak získá mocí představivosti brzy takového živoucího tvora ve vodě, v zemi, ve vzduchu a v ohni, že ho můžeme vidět. Duše světa má stále ještě tuto sílu, v elementu vody, to je ve vodě, i když není očima vidět, přináší mnoho takových tvorů, kteří povstávají ze síly představivosti duše světa a potom jsou vidět v moři.

Podívejte se. Stejně jako matka nepůsobí silou své představivosti na sebe, nýbrž na svůj plod, tak také děloha duše Azotu a síla představivosti velikého světa neutvoří sebe samu nestvůrnou, nýbrž jen svůj plod a dítě, Evu a Adama. Eva a Adam byli ještě v děloze, v ráji světa, v makrokosmickém mateřském lůně. Nyní si dobře uvědomte, že se každá žena musí na něco podívat, aby se její plod stal monstrózním. Tvrdím, že duše velkého světa a síla představivosti světa malého je jedno. Proto, když se Eva dívala na monstrózního hada, který měl tvar a podobu která byla v protikladu s věrnou podobou obrazu božího a zahleděla se do něj, a jelikož byla plodem duše a dělohy velkého světa, tak společně viděly, (velká a malá síla představivosti), nestvůrného hada a obě se do jeho podoby zahleděly. A jak se především mladým ženám stává, že se očima zahledí; tak si pamatujte, že byla duše a děloha velkého světa i duše a děloha světa malého, totiž Evy, obě mladé jako děti, že nemohly být mladší. Jelikož duše a síla představivosti makrokosmu a mikrokosmu byly jedno a Eva byla podle svého pozemského těla dítětem mikrokosmu, proto obě viděly hada. Představa Evy a Adama byla přijata z nestvůrnosti, neboť se dívali na hada. A tak bylo tělo Evy monstrem, jako se dítě stává monstrem, když se matka proviní představou nestvůry. A vězte, kdyby oba neobdrželi skrze hada baziliščí oči tím, že pozorovali podobu a řeč hada, jídlo by Adamovi a Evě jen málo škodilo. Ale jak celou mocí své představivosti Eva jedla, tak se stala monstrem a samotný strom udělala nestvůrným a sousto, které jedla bylo jako když nekromant přičaruje hrozen vína na stůl, přikáže jej nožem krájet a člověk se sám řeže do nosu. Nekromant působí také skrze sílu představivosti. Stejně jako člověk, který chce uřezat hrozny vína a přitom si znetvoří nos, tak se to také přihodilo Evě s pokrmem, neboť stejným způsobem zde před ní stál strom.

K tomu dávám další následující filosofické vysvětlení: Co samo sebe sní, stává se nestvůrným. Iliastrická duše Evy byla andělská, právě z takového Limbu, ze kterého byl had, a andělé mají svoje oči neustále otevřené a nikdy je nezavírají. Toto had dobře věděl, a proto vystoupil v andělském a ne v pozemském okruhu představivosti.

Praví se, že bazilišek zemře, když sám sebe uvidí v zrcadle. Toto je pravdivá a stará moudrost, předávaná zkušeností. Eva viděla Limbus v podobě nestvůry, totiž jako hada, stejně tak vidí každá žena pozemský Limbus, který, co se týče jejího pozemského těla, vnímá v nestvůrné podobě. Tak viděla Eva nebeský Limbus, ze kterého pocházela její nekromomická duše a její nekromomické tělo, v podobě nestvůry, stejně tak jako když se nějaká žena dívá na pozemský pokrm a dítě potom

dostane takové znamení, které odpovídá tomu, na co se matka dívá. A jako byly pestré hůlky Jakoba příčinou, že beran skočil na ovci a jak beran a ovce viděli při skoku v napájecím korytě hůlky, zrodily v důsledku představivosti pestré ovce, což se muselo stát u vody, stejně tak Eva viděla hada a byla znetvořená (monstrózní). Nepřihodilo se to sice duši nebo nekrokomickému tělu, ale stalo se to pozemské, zvířecí duši „Homo“. To bylo plodem mateřského lůna Slova Páně a bylo jako malé dítě. Proto se stala pozemská a zvířecí duše Sal nitri monstrózní, i když měla být zobrazením věrného obrazu božího, to jest podle obrazu, který měla duše a andělské tělo před pádem. A jak je možné, aby obě duše získaly vzájemně jednu představu, pak se také obě salnitrické duše navzájem znetvořily. A jak byly jediné andělské oči otevřeny a ostatní byly zavřeny, byl zde had a zatímco se díval na Evu, byly mu andělské oči odebrány. Oči viděly jediné pozemský Limbus na Evě a ne nebeský nebo andělský. Andělské oči byly hadu vylomeny. Had se díval na člověka kagastrickým, pozemským, to znamená zvířecím očima, což se dobře pozná podle toho, že když se naše zvířecí oči zatemní nocí, tvář duše a nekrokomického těla je otevřená a obává se hadího klamu. Proto si dobře všimněte, že v temnotě roste starost duše. Proto jsou také všechna zvířata, která se narodí slepá, našim představám odporná, poněvadž se jich člověk štítí. Tak poškodil bazilišek duši v ráji, a způsobil, že jsme se stali smrtelní. Proto je smrt trestem hříchu, to znamená, že pozemské tělo se musí ve smrti odložit.

Jelikož jsme se ale Slovem Pána, to jest andělským chlebem při večeři nasýtli, naše představa mateřského klína, která otěhotní tělem a krví Krista, to jest Limbem věčné ho života a potom se zrodí v tomto životě nové tělo, které přichází nahoru z pozemského pole do věčné stodoly. To znamená, že nové se odděluje od starého a vchází do slávy stvořitele. Proto je již těhotný ten, kdo věří a skutečně již přijal tělo Krista, což značí, že přijímá po všechny dny s Bohem a u Boha andělský chléb. Tak rostou tedy rostliny Syna božího a takovým rozsěvačem je Kristus.

Dále je nutné o andělském chlebu znát následující: Žádný anděl nejí ústy, nýbrž každý anděl jí poznáním, které mu propůjčuje představa. A proto jsou jeho oči také stále otevřené, poněvadž nemá žádný spánek a žádný nepotřebuje, jelikož byl stvořen k bdění. A když byl pád, což je přece dobře možné, tak anděl přišel k člověku a viditelně se mu zjevil a kdyby před ním smrtelný člověk padl na kolena, nebo jiným způsobem mu prokázal úctu, tak by to žádný anděl nepřijal. Neboť by pravil: „*Prokažte čest Bohu, která náleží jemu.*“ Slova a myšlenky anděla jsou vždy ovládnuty duchem představy vznešenosti Boha. Proto je jejich zpěv: „*Svatý, svatý je Pán.*“ Proto andělé říkají, jako Rafael, který vedl mladého Tobiáše, že jsou jen sluhy a ne pány. Neboť se pokoří před mocí, silou, vznešeností a všemohoucností boží a tato pokora, která je dokonáním boží vůle je jejich pokrmem. Pokora a vykonání příkázání božího je věčný a nebeský chléb anděla. Proto také nehladoví po elementárním chlebu.

Když „Otce našeho“ prosíme: „*Pane, tvoje vůle se uskuteční, tvoje říše ať přijde*“, potom tím uznáváme, že naše představa je vždy nasměrována ke Kristu a z něj si máme vzít vzor, poněvadž on má být vždy naší potravou, a nikdy nemáme zapomenout Slovo Páně, které se stalo tělem a nikdy se již nemáme považovat za pány, kterým je darována pomíjející potrava, nýbrž za pokorné, nuzné služebníky, kteří jsou povinni splnit vůli boží. Máme jako andělé, kteří se svými očima dívají na vznešenost boží, zůstat v pokoře a jako oni dbát vůle boží. Poznání je tvář anděla, a proto se také jejich oči nepohybují sem a tam, na pravou nebo levou stranu, nahoru nebo dolů. Neboť míří očima podle poznání. Toho si můžeme všimnout na každém člověku u stolu. Když jí, co má rád a jí rád, tam také směřuje svoje oči. Stává se, že obracíme svůj pohled, když vidíme pěknou ženu nebo když žena vidí pěkného muže. Oči anděla pohlížejí ale v prostotě na jeho pokrm, to jest na Pána Boha a snaží se ve velké poslušnosti a jediné v té, vykonat vůli boží. Toto je andělský chléb a nebeská manna. Tak se stane tělo anděla nepomíjivé a uchovává si svou podobu. To platí i o chlebu andělů, kteří jsou stvořeni v pozemském těle. S Adamem a Evou je to ale zcela jiné, neboť oni měli, jak to správně ukazují, pozemské tělo ze sil všech čtyř elementů. Tím nastává rozdíl mezi andělem a člověkem a potřebuje to zvláštní filosofický výklad.

Kapitola o lidském chlebu, kterým bylo utvořeno tělo člověka v ráji

Když Bůh stvořil člověka, byl člověk v nebesích svým andělským tělem, to jest částí nad pasem; druhou částí těla byl ve vodě, stejně jako rostlina nebo strom je kořenem v zemi a svou druhou částí vyčnívá volně do vzduchu. Proto chci použít přírodní vědy na vysvětlení této tematiky. Musím jako přírodovědec (Physikus) ukázat v každém ohledu, jaký nastává rozdíl mezi potravou člověka a anděla.

Mojžíš se nezabýval přírodní vědou, poněvadž psal hlavně teologicky. Proto také opomněl zvěstování Nového Zákona, neboť to se mělo stát až skrze apoštoly a evangelisty. Kristus musel nejprve naplnit to, co o něm proroci prorokovali. Dar poznání stvoření vlastnil Mojžíš pouze částečně a ne zcela; jaké stvoření je a jak to žádá základní potřeba, to popsal. Snad ani nic jiného nevěděl, neboť neřekl nic o proporci, kvalitě a pralátce věčného Limbu a Limbu elementů, a zprávu o materii země, ze které vyšel člověk, podal pouze částečně; zamlčel tři části - vzduch, vodu a oheň. Mojžíš nebyl od mládí přírodovědcem, nýbrž byl povolán Bohem jako duchovní vůdce dětí Izraele. Proto je jeho popis laikovi zcela nesrozumitelný. Přírodovědec by musel mít nedostatečné poznání, kdyby projevil bez výkladu důvěru Mojžíšovým textům o stvoření. To by bylo hloupé a směšné. Přírodovědec si nepomáhá vírou jako teolog, nýbrž jeho znalosti se zakládají pouze na práci, zkoušce a zkušenostech. Na důkazech, které vidí oči se zakládají přírodní vědy a ne na víře samotné. Povšimněte si, že Mojžíš psal teologickým způsobem pro víru prostých.

Adam neměl pupek, jako jej máme my lidé ☺ nyní. Příčina spočívala v tom, jak všichni dobře víte, že se Adam nenarodil z ženy, ale byl stvořen a zobrazen z kořene mateřského lůna makrokosmu. Nebyl nůžkami nebo nožem oddělen od své dělohy, ve které byl zobrazen, jak to ukazuje pupeční šňůra dítěte. Zde leží tajemství, proč Adam tak brzy po svém stvoření hovořil, což by jinak, kdyby musel být oddělen od pupeční šňůry, nemohl. Zde leží páka („držadlo“) skutečného přírodovědce. A máte znát, že dítě, které ošklivě křičí, dostane kýlu, velký pupek, což by se také přihodilo Adamovi, kdyby brzy mluvil a měl pupeční šňůru. To se ale nestalo. To prokazuje nymfa neboli Nenuphar, korály, karabe (jantar), jednorozec atd., jaký byl a ještě je ráj ve vodě. Je tedy jisté, že Adam nebyl posedlý tímto lidským orgánem, který mu mohl způsobit kýlu. Musel by zemřít, kdyby mluvil pod vodou. Podle toho poznáte, proč se děti ještě stále křtí. Ale kvůli zneužití není dobré o tom každého uvědomovat.

Nyní následuje úvaha o síle představivosti, která vládne ve vidění a myšlení, poněvadž žena dvojnásobně působí svému plodu často znetvoření a nestvůrnost. Jako příklad se vypravuje o jedné osobě z Čech, jejíž matka se dívala na sedláckého koně, který měl erekci. Tato osoba potom měla takové V. R., že bylo příliš velké i pro koně. Nyní uvěří pouze ti, kteří to uvidí a ve větší míře je to opravdovější pro osobu, která to musí nést na svém těle. Ale vzhledem k tomu, že tato osoba je vysokého stavu, nelze ji jmenovat. Takovým způsobem může člověk ztratit svůj tvar a vzhled a představivostí matky dostat nestvůrnou podobu.

Kdyby ale někdo chtěl říci, že je tomu tak s matkou a dítětem a že takový vliv je u dospělého člověka nemožný, tak by to bylo zcela směšné. Je však možné, že se přihodí následující. V zemi vládne mor a často umírají i lidé, kteří žijí mimo tuto krajinu, nebo jsou nepřítomní, nebo na

cestách, nebo umírají přátelé, bratři a sestry, muž nebo žena. Kdyby se zdravému nepřítomnému člověku řeklo nebo napsalo, že mu zemřel v době moru přítel, bratr nebo sestra, tak by se polekal a tak moc by si mor představoval, že by brzy bouli nebo vřed dostal. Mnohý by dokonce zemřel; zkušenosti často dosvědčují, že mnoho lidí tímto způsobem dostalo mor a mnoho jiného. Proto je dobré si všimnout skutečné síly představivosti, poněvadž člověk může skrze sílu představivosti dosáhnout mnoha zázračných věcí, které by celkově nebylo dobré zveřejňovat. Skrze představu víry se stáváme blažení a blahoslavení a to je ještě více. Podívejte se třeba na nehty člověka. Co by asi narostlo, kdyby se nehty nestříhaly. To má malý smysl pro člověka, který má hrubý rozum. Nehty nebyly Adamovi před pádem dány a také ne zuby ve tvaru jak je má nyní. Nebyly totiž děleny, nýbrž byly vcelku. Byly to pouze dvě kosti, jedna nahoře a jedna dole, na což se často přijde ve starých historkách kde se praví, že se takoví lidé narodili také po Adamovi.

Jak a proč se stalo, že se zuby v ústech dělily, a právě tak řeč v době Nimroda, o tom víme veliká tajemství. Ale o tomto díle moudrosti musíme mlčet, poněvadž vládou světské modly, což nás nemálo rmoutí. Proto když máme přistoupit k výkladu základu moci představivosti a srozumitelně jej vysvětlit, pak si zapamatujte především zvířecí sílu představivosti tvorů. Proč vždy roste ptákům zobák, ať to je jakýkoliv druh ptáka? Bez magie o tom nepochopíte nic ani vy ani já. Broušením zobáku se dobře pozná, jak dlouhý by narostl. Nelze si ani představit, co by se stalo, kdyby slepice, vrabci, čápi atd. si nebrousili zobák. Podívejte se jen na malé lesní ptactvo, jak si brousí zobák, když přijímá potravu. Ale nevíte proč. Velcí ptáci nedělají to samé co malí, proto si zapamatujte, že na tom má vinu ohyb linie života a jejich dlouhý věk. To můžeme nyní vysvětlit kabalisticky, pokud by někdo nepovažoval výklad takového zjevení za d'ábelský. Jelikož se ale Apokalypsa považuje za knihu d'ábelskou, musíme mlčet. Také prorok Ezechiel a Ezdráš se o tom zmiňují. Je škoda, že jim není dovoleno vysvětlit veliké tajemství, když je jim Bohem dána schopnost pochopení a objasnění. Neboť nyní se koná znovuzrození Fénixe, Halkyonu, raků a mnoha tisíc druhů, jedině z této příčiny. Proč by mělo být zakázáno psát pravdu o znovuzrození a moci představivosti, vždyť ani proměna Krista se nevykonala bez příčiny.

Z několika dřívějších míst lze vyrozumět, že tato kniha není úplná. Je přenecháno spravedlivému čtenáři, aby tím vzal za vděk, než se také ostatní dostane na svět.